

İrkçiliğin Öz Türkçe'si ULUSALCILIK
Yazan: Kurtuluş Teke

Türk Solu Mu? Türk Faşosu Mu?

Azinlık Yok Tek Dil Tek Bayrak

Oysa çok basit bir şekilde ifade etmek gerekirse Kürt varsa sorun vardır sorunun çözümü ise Pkk'nın bitirilmesi değil, Türk milletinden bağımsız bir Kürt kimliğinin bitirilmesidir.

Kürt Varsa Sorun Var/GÖKÇE FIRAT

Kimileri kabul etmesede ben Kürdüm diyen herkes, potansiyel bir Pkk'lıdır. O yüzden en iyi Kürt Ben Türküm diyen Kürttür.

Kürt Varsa Sorun Var/GÖKÇE FIRAT

Tüm ülkeyi saran bir kebabçı ağının aslında aynı zamanda bir teröre maddi kaynak aktarma şebekesi olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu noktada savaşın "Ulusal Kebab Savaşı" olarak konması çok doğrudur.

Safları Sıklaştırın/Sayı 91/GÖKÇE FIRAT

Türk, Kürt dizisi izlemez, Kürtçe müzik dinlemez, Kürtçe müzik çalan barlara gitmez, Kürtçe konuşulan minibüse binmez. Kürtçe kaset satan dükkandan alışveriş yapmaz.

Türkoğlu Türkkızı Türklüğünü Korum/GÖKÇE FIRAT

Kafatasçılık yada İrkçilik Nedir ?

"Biz kafatasçı değil Atatürk milliyetçisiyiz"

Bu söze kafatasçılar fena halde içerlemektedirler (Örneğin Reha Oğuz Türkkan) sebebi de kafatasçılığın kötü bir şey olmadığına inanmışlardır. Dahası, Atatürk'ün de zaten bir "kafatasçı" olduğunu düşünmektedirler...

İşte kendi cümleleriyle "Atatürk milliyetçiliği"

Ben lise sonuna kadar okullarda Atatürk devrinde okudum. Resmî tarih ders kitaplarımız hep

Türklerin "brakisefal" (bir de dolikesefal mı ne varmış) kafatasından söz ederdi.

Dinleyici olarak katıldığım ve Atatürk'ün de, sahnesinin üstünde altın Bozkurt bulunan halkevinde (eski Türk Ocağında) ve locasından seyrettiği 1. Türk Tarihi Kongresi'nde de tarihte Türklük ölçüsü kafatası ölçüsü olarak geçerdi. İsviçreli Prof. Eugene Pittard bile öyle tebliğ vermişti.

Ayrıca rahmetli babam da, devletin yüksek kademelerinde olduğu için bir iki kere Çankaya'ya çıkmıştı; Atatürk'ün, her davetlisine yaptığı gibi, onun kafatasını da bir pergelle yarı-şaka ölçtüğünü bana anlatmıştı.

Dahası var: Atatürk'ün mânevî kızı Afet Hanım (sonraki Prof. Dr. Afet İnan) Cenevre'de doktorasını yaparken Türklerin vücut (antropolojik) ölçülerinin iyi araştırılmamış olduğunu, tezi için lüzumunu belirtip yardım istemiş. Atatürk de "Sıhhiye Vekâletine" (Sağlık Bakanlığına) emir vermiş, Anadolu'da iki kerede 40.000 ve 60.000 Türk'ün ölçülerinin alınmasını istemiş.

Tez, 1939'da Cenevre'de Fransızca olarak yayınlandı: "Recherches sur les Caracteres anthropologiques des population de la Turki" Genève.
Kitapta Türklerin yalnız kafatası ölçüleri değil, boy ortalamaları, cilt-göz-saç renkleri ve göz kapağı çekikliği gibi yirmi kadar özellik tesbit edilmiş.

Atatürk, Mimar Sinan'ın da kemiklerinin mezardan çıkartılıp kafatasının ölçülmesini istemişti." (Türkçü Dergi, 92. sayı, Ekim 2005)

Benim dönemimde de okutulan resmi tarih, "Türk"ü şöyle tarif ediyordu:
"Koyu renkli saç, buğday ten, brakisefal kafa, orta boy, değirmi yüz, mongoloid olmayan hafif çekikimsi (badem) göz."

Mimar Sinan'ın kayıp kafatası

Sözün tam burasında Mimar Sinan'ın kayıp kafatasından söz etmekte sanırım yarar var: Özellikle gençler, bu milletin ne tür labirentlerden geldiğini anlasınlar diye...

Acı hikâye şudur;

Mimar Sinan'ın İstanbul Süleymaniye'deki mezarı cumhuriyetin ilk yıllarında açıldı. Kafatası çıkarıldı ve Türk olup olmadığının belirlenmesi için Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ne gönderildi. Ölçüldü mü, ölçüldü ise ne sonuç elde edildi ve ne karar verildi bilmiyorum, bildiğim şu ki, Sinan'ın kafatası bir daha mezarına dönmedi?

Ortadan kayboldu, kaybedildi.

O gün bugündür Sinan, Süleymaniye'deki türbesinde, başsız olarak uyuyor.

Kafatası Ölçer

Pelvometre denilen aslında kadınların hamilelik dönemi karın boylarını ölçmek için tasarlanmış bu alet o yıllarda amacının dışında kimilerince kafatası ölçmek için de kullanılmıştır.

Sinan'ın eserlerindeki mimari şahaserliğin açılarını ölçmek yerine kafatasının açısını ölçmeye kalkmanın bilimselikle açıklanabilecek hiçbir yanı yoktur. Üstüne üstlük utanmazca bunu "atropoloji bir bilimdir" diyerek yapılanı mazur göstermeye kalkmanın hiçbir inandırıcılığı olamaz.

Türkler ırkçı olur mu?

"Biz Türkler de 'ırkçılık' denilen ideolojinin zerresi bulunmadığı gibi hoş bir teori vardır!!!

Hrant'ı öldürenlerin ırkçı olmadığını iddia edebilir mi kimse? 'Ermeni'yi öldürdüm!' diye sevinç çığlığı atan o kişinin başka patalojiden mustarip olduğunu düşündürecek herhangi bir şey var mı? Kendine 'milliyetçi' diyeni de,'ulusalci' diyeni de,'ırk' için adam öldürmeyi mübah sayabiliyor, hatta salık veriyor. Şimdi bu yazdıklarımın sonra "onlar gerçek milliyetçi yada ulusalcı değil" diyenler muhakkak olacaktır....Ama bakalım durum öyle mi ?

Türkiye sıradan ideolojisi içinde güçlü bir ırkçı damar var. Bu, kısmen, 'Güneş-Dil Teorisi' gibi bilinçli çabayla üretilen, Bulgaristan 'dan Kerkük'e 'kandaş', 'ırktaş' terminolojisiyle yaşatılan bir biçim alıyor.Ama daha genel olarak, kendiliğinden ama çok güçlü bir zenofobi olarak beliriyor ve zenofebiden çok çabuk ırkçılığa geçiş yapıyor."

Ziya Gökalp gayet açık söylemişti: Milliyetçilik 'tenâkür'e, yani başka milletlere karşı antipatiye dayanır. Bu yüzden kendisini 'öteki'nin yerine koyan veona 'tearüf', yani sempati duyan tüm duygu ve düşünceler milliyetçiliğe yabancıdır.

Ömer Seyfettin bu ortamda, 'Ezmeyen,ezilir!' diyor, Süleyman Nazif de,'Dinim kinimdir!' diye ekliyordu.Osmanlı Devleti, hem aktör hem de araç hâline geldiği çok cepheli bir 'kan kavgası' içinde bitti...

Osmanlı Devleti bitti; fakat aradan geçen seksen dört yıla rağmen 'tenâkür' bitmedi; karşılıklı husumet bitmedi.

Siz; "Türk ulus devleti ve Türk ulus birimi, ırk, dil, din, çıkar ve coğrafya birliğine dayanan, bir

zamanlar Alman Nazizmine dayanak olan Gobineau'cu ulus kavramının üzerine oturmaz...Türk ulusçuluğu ne ırk esasına dayanır, ne de yabancı düşmanlığını içerir, kendisini diğer kavimlerden veya uluslardan daha üstün görme gibi bir eğilimi de yoktur," diyenleri ciddiye almayın!

Öncelikle ırkçılığı "ırk "üzerinden tanımlamak tipik bir ırkçı yaklaşımdır ve bu yaklaşım, öncelikle,"ırk"ı nesnelleştirmekle işe başlar. Böylece,"ırk", toplumsal ihtilaflardan, kültürel-etnik çatışmalardan ayrı ve kendi başına iş gören bir "nesnel" varlık olarak ortaya çıkar.

Bu çerçevede bu topraklarda; "Onlar 'Kürtler doğurmasın, mülk edinmesin, üniversiteye alınmasın. Memurlar Türk soylu olsun. Aşağı ırkın görevi üstün ırkı eğlendirmektir. Biz üstünüz!' diyorlar...Türkleri 'üstün' sayıyor,Türk olmayanların üniversiteye gitmemesini, mülk edinmemesini istiyorlar. 'Kürt nüfus artışı durdurulsun' diyorlar.Avrupalı ırkçı gruplarla 'enternasyonal birlik' kurmayı düşünüyorlar.

İzmir'de kurulan Türkçü Toplumcu Budun Derneği (TTBD) bu görüşleri savunuyor. Yalnız da değiller. İstanbul'daki Elbirliği Derneği, Ankara'daki İltiş dergisi de eylemleriyle, yazılarıyla Kürtlere karşı olduğunu belirtiyor. Bu üç oluşumun benzerlikleri Kürt karşıtlığıyla sınırlı değil:Üçü de şamanizme yakın ve laik olduklarını söylüyor,**Atatürk 'e 'Başbuğ'** diyor. Hatta,'ırk' kelimesi Arapça diye kendilerine 'soyucu' diyorlar...."

Kaldı ki bir ülkede, milliyetçilik, hatta vatanseverlik adına cinayet işlenebiliyorsa; faşist bir cinayete kurban gitmiş birinin ardından, tepki vermek için "Hepimiz Ermeniyiz "diye yürüyenler yadırganiyorsa ırkçılık sıradanlaş(tırıl)mıştır...

Öyleyse "Biz Türkler ırkçı olamayız, tarihi, coğrafi, etnik köklerimiz bakımından bu mümkün değildir" sözü havada kalan bir zırva olmaya mahkumdur. Pekala ırkçı da olabiliriz, faşist de !!! Bu sakat ilkeler üzerinde şekillenmiş bir ülke gençliğinden asıl aydın ve enternasyonalist olmalarını beklemek hayalcilik olur...

Mustafa Kemal ve Kemalizm Tabu Mu ?

Kurucu/kurtarıcı/yoktan varedici,yüceltilip kutsandı...tabulaştı... Örnek mi? Atatürk'ün Kehanetleri adlı kitabın yazarı Ali Bertan'ın, "gerek Atatürk, gerekse tarih boyunca geleceği önceden görme yeteneğine sahip olan liderler, peygamberler ve bu yeteneğe sahip olan diğer kişiler bir çok felaketi çok önceden haber vermişler ve neler yapılması gerektiğini anlatmışlardır" paragrafı...Bu putlaştırma, tabulaştırma politikası kanaatimce planlı, programlı uzun bir sürecin ürünüdür, Milli eğitimde bu işin içindedir, çeşitli sivil toplum örgütleri de, siyasi partiler de, netice itibarıyla el birliği ile Mustafa Kemal peygamberleştirilmiştir! Put olmuştur! Puta el sürmek kolay değildir;hem de bu milliyetçi bir kurucu/kurtarıcı mistifikasyonise! Bu bağlamda 'Reel Atatürkçülük' ile Türkiye'de yüksel(til)en milliyetçilik arasında bire bir bağ vardır...

Artık dinlenmeye değer birşey söylediğimize insanları inandırabilmemiz için neredeyse Mustafa Kemal'den alıntı yapmak olmazsa olmaz bir önkoşul halini aldı...Heryerde karşımıza çıkıyor, bir bakıyorsunuz "güzellik yarışmalarıyla" ilgili bir söz söylemiş, bir bakıyorsunuz "hipodromda at yarışı sporuyla" ilgili...Yıllar önce "Leman" dergisinde çıkan bir karikatür geliyor aklıma son zamanlarda; Öğretmen, öğrenci, köylü, işçi, kadın sıraya dizilmişler Atatürk'ün önünde, Mustafa Kemal hepsine sırasıyla "Öğretmenler ! Yeni nesil sizlerle eser olacaktır, geç, sıradaki !", "Köylü ! Mmm Köylü milletin efendisidir, sıradaki !" şeklinde veciz sözlerle sesleniyor. Güleriz ağlanacak halimize !!! Hatta bu şehir efsanelerinin ulaştığı boyut itibarıyla geçenlerde karşıma çıkan bir örneği de yeri gelmişken sizlerle paylaşmak isterim;

Burası İzmir Şöförler Odası

Koca ülke resmen Ali Desidero'lu jilet reklamlarının bir minyatürü haline geldi, bir bayrak açıp vatan elden gidiyor yaygaraları kopartmadığınız zaman kimseler artık sizi dinlemiyor bile, ne emek, ne sömürü, ne kapitalizm, ne küreselleşme, ne insan hakları, ne özgürlükler kimsenin umru bile değil, varsa yoksa ulusal çıkarlarımız, ulusal çıkarlarla gelişmiyorsa kapitalizmde mübahdır, ırkçılıkta, halimiz bu oldu...

Bence gelinen noktada bir solcunun görevi "o bayrağı artık kaldırın yerinden" demek olmalıdır. Bayrağın altında sakladığınız, örtbas ettiğiniz tüm pislikleri süpürmenin vakti geldi de geçiyor bile...Bugün attığımız her adımda karşımıza çıkan "Mustafa Kemal" ve "Vatan, millet, sakarya" edebiyatı bu pisliklerin üstünü kapamak için kullanılan bir kamuflej elbisesinden başka birşey değildir...Kapitalizmde, emperyalizmde, ırkçılığında üstünü kemalizm bayrağıyla örttükleri zaman saklayabiliriz, kabul görür sanıyorlar.

Benim bu yazdığım metinle beraber tartışmaya açmak istediğim konu: "Mustafa Kemal" ve "Kemalizm" neden ve nasıl tabu halini almıştır, yükseltilmeye çalışılan ulusalcılık ve milliyetçilikle bağlantısı nedir sorusudur.

Ara Not: Diğer İlkeleri ve Açılımlarıyla Kemalizm Neden Solun Düşmanıdır ?

Kemalizmle sosyalizmi ilişkilendirmeye çalışanların besledikleri 3 temel ilke, dayanak vardır. Ancak bunlara getirilen açılımları dikkatle incelemekte kemalizmin sol olup olmadığına karar verilmesi açısından faydalıdır. Nedir kemalizm sol diyenlerin ısıtıp ısıtıp önümüze getirdikleri ilkeler;

- 1.Devletçilik
- 2.Halkçılık
- 3.Kısmen kemalistler açısından bir ilke kabul edilebilecek "Devrimcilik"

Şimdi bunlar neyin nesiymiş biraz bakalım;

Devletçilik: Bireysel girişimlerin ulaşamadığı noktalarda devletin devreye girmesi.

Buyrun burdan yakın "bireysel girişimlerin ulaşamadığı noktalar"...Eee nerde kaldı bizim proleterya iktidarı hayalimiz... İşçi sınıfı artık sanırım bu nihai hedefle kurtulur !

Halkçılık: Toplumun kaynaşmış bir kitle olarak değerlendirilmesi. Sınıfların varlığının reddedilmesi.

Söylecek pek bir söz bulamıyorum, Ben bunu kısaca küçükken kemalizmi sol zannetmeme sebep ilke olarak tanımlıyorum. Tam anlamıyla kapitalizmin ekmeğine yağ sürmekten başka birşey değil.

Solun, solcunun görevi sınıfların varlığını reddetmek değil aradaki çelişkiye gücü nispetinde dikkat çekmektir.

Devrimcilik: Atatürk ilkelerine (Diğer beş ilke kastediliyor sanırım.) bağlı olmak koşuluyla değişimin öñü açılması.

Buna da "statükocu zihniyetten iyidir" deyip "ammenna" çekmemizi bekliyorlar sanırım.

Kaldı ki kemalizme sol maskesi giydirmeye çalışanların unuttukları, örtbas etmeye çalıştıkları, kılıktan kılığa sokarak şirin göstermeye gayret ettikleri "milliyetçilik" ilkesine dikkat ederseniz açtığım bu ara başlıkta hiç bir gönderme dahi yapmadım. Nerde kaldı "komünist enternasyonal". Biz mi yanlış biliyoruz milliyetçilikle enternasyonalizm birbirinin zıddı şeyler değil midirler...

Bu gerekçelendirmeler pratikteki uygulamalara (İzmir iktisat kongresi kararları...Suphi cinayeti vb) girdiğimiz takdirde uzarda uzar...

Reel Atatürkçülük nedir?

Kim güçlüyse, aracın direksiyonun da kim varsa Atatürkçü odur ve onun yorumu "gerçek Atatürkçülüktür". Reel Atatürkçülük, Amerikancılıktır, Amerikan üsleridir, NATO'culuktur, Kore'ye, Somali'ye, Afganistana'a, vb. asker göndermektir, Bağnaz milliyetçiliktir, devleti kutsayıp fetişleştirmektir, IMFciliktir, ülkenin geleceğini çokuluslu denilen şirketlerin [emperyalizmin] insafına terketmektir, cuntacılıktır, militarizmdir, yurt dışındaki imamların maaşını Suudi Rabıta örgütüne ödetmektir, aydınlanmanın, demokratikleşmenin, sosyalizmin önünü kesmek üzere devlet desteği ve olanaklarıyla dinci gericiliği besleyip, sonra da irtica ile mücadele adı altında "postmodern darbe" yapmaktır, sosyalizm düşmanlığıdır, özgürlük ve demokrasi fobisidir, iç ve dış düşmansız yaşayamamaktır, farklı düşünenin hain, muhalifin düşman sayılmasıdır, toplumun spekülâtörler ve rantiyeler tarafından rehin alınmasıdır, ülkenin varını yoğunu özelleştirme adı altında yağmalamaktır, Kürt varlığının inkârıdır, muvazaa partileriyle halkı oyalayıp demokrasi oyunu oynamaktır, Susurluktur, Şemdinlidir...

Mustafa Kemal 1934 de çıkarılan soyadı kanunuyla Atatürk soyadını almadan önce, Kemalizm ve Kemalistler kavramı kullanılıyordu. Atatürkçülüğün kullanılması o tarihten sonradır ama ikisi arasında fark yoktur, zira ikisi de aynı kişinin adıdır.

Atatürkçülüğün 'anti- emperyalistliği' sonradan uydurulmuştur. Osmanlı İmparatorluğu Birinci emperyalistler arası savaşta [1914-1918] taraftı. İki emperyalist kamptan birinde yer almıştı. Savaşta yenik düştü ve İmparatorluk çöktü. Savaşın bitiminden 1923'deki Lozan antlaşmasına kadarki dönem, esas itibarıyla diplomatik bir süreç ve İngilizlerin teşvikiyle Batı Anadolu'ya çıkan Yunan ordusuna karşı sınırlı bir savaştı. Bu zaman zarfında hiçbir zaman ne anti-emperyalist bir ideolojik karşı duruş, ne de tutarlı bir anti-emperyalist mücadele söz konusu oldu. Zaten böyle bir şey teorik olarak da mümkün değildi. Asıl amaçları imparatorluğu büyütmek, bu mümkün değilse [ki, artık değildi] bir kısmını kurtarmak olanlar için anti-emperyalizm diye bir şey söz konusu olamazdı. Zira, anti-kapitalist içeriği olmayan hiçbir hareketin gerçekten anti-emperyalist olması mümkün değildir. Durum böyleydi ama imparatorluğun kalıntıları üzerinde güdük bir devlete razı olmuşluk durumu büyük bir başarı olarak sunuldu. Zira, asıl amaç, devletin sahipleri olan yönetici bürokrasinin ve Rum ve Ermenilerden boşalan komprador işlevi devralan "Türk-Müslüman" sermaye sınıfının, taşranın kadim egemenleri olan derebeylerin, büyük-küçük toprak ağalarının çıkarlarını gerçekleştirmektir. Anadolu Rumlarının ve Anadolu Ermenilerin tasfiye edilmesi, onların işlevini de Müslüman-Türk unsurların devralmasından öte bir "yenilik" söz konusu değildi. Aktör değişebilir ama oynadığı rol aynı kaldıkça gerçek anlamda bir değişiklik söz konusu olamazdı. Türkiye'de gerçekten anti-emperyalist bir duruşun geçerli olduğu dönem, 1960'lı yılların ikinci yarısından 1980'e kadarki dönemdir. Kaldı ki, bu dönemdeki anti-emperyalizm de güdük bir anti-emperyalizmdi, zira kapitalizmle emperyalizm ilişkisi yeterince bilince çıkarılabilmiş değildi. Oysa, kapitalizm emperyalizmdir. İşte 1971 ve 1980 Amerikancı askeri cuntaları o dönemdeki anti-emperyalist hareketi ezmek üzere peydahlanmıştı... Bazıları emperyalizmin 1919 sonrasında kovulduğu ama 1950'den sonra geri geldiğini sanıyor. Geri gelmesi için kovulması gerekirdi ve öyle bir şey söz konusu olmadı. Böyle bir yanılsamaya yol açan bir şey de vardı elbette. 1914-1945 arası döneme iki faktör damgasını vurmuştu, bunlar: kapitalizmin 'yapısal krizi' ve emperyalistler arası çatışmaların derinleşmesi ve emperyalistler arası savaşlar. Böyle dönemlerde, iç ekonomik-sosyal-politik nedenlerden ötürü, emperyalist sömürü ve şartlandırma ilişkileri 'gevşer', [zayıflar]. Aslında bu dönemde [1923-1945] olayların zoruyla Türkiye'deki rejimle emperyalizm arasındaki ilişkisi

zayıflamıştı. Kapitalist dünya sisteminin krizi atlatıp, yeniden genişleme döneme girmesiyle [1945 sonrası] taşlar yerli yerine oturacaktı ve oturdu...

Herhalde bu dünya'da bir devlet ideolojisi olan Atatürkçülük'ün ezilen halklara kurtuluş yolunu gösterdiği, sömürge hakların kurtuluş davasına ilham kaynağı olduğu söyleminden daha büyük yalan yoktur. Türkiye'deki rejim hiçbir zaman "büyük devlet" kompleksinden kurtulamadı. Hiçbir dönemde sömürgeci-emperyalist devletlere karşı sömürge halklarının özgürlük mücadelesini desteklemedi. Ama, bunun tersini yaptığına dair çok sayıda örnek var. Türkiye Cumhuriyeti 1945'e kadar emperyalistlerle bu yönde bir çatışmaya girmede. Zaten 1950 sonrasında da emperyalizmin [ABD] bir uydusu durumuna geldi. Hem dönemin hegemonik gücü ABD başta olmak üzere 'kollektif emperyalizmin' bir uydusu olup, hem de açıkça ezilen halkların davasını desteklemek mümkün değildir. Türkiye 1948 yılında emperyalizmin bölgedeki uzantısı olan Siyonist İsrail'i ilk tanıyan ülkeldi ve 58 yıldır da siyonist sömürgeciliğin ve yayılmanın, Filistin halkına yönelik katliamların suç ortağıdır ve halen Siyonist rejimin en yakın müttefikidir. Türkiye 1955'de yeni bağımsızlığa kavuşan ve o dönemde bağımsızlıkları için savaşan Üçüncü Dünya halklarının tarih sahnesine çıkışının simgesi olan Bandung Konferansı'nı sabote etmek için büyük çaba harcadı. Konferansta emperyalizmin sözcülüğünü üstlendi. 1956'da Mısır'ın karizmatik lideri Nasır'ın Süveyş Kanalı'nı millileştirmesiyle çıkan çatışmada açıkça İngilizlerin ve Fransızların safında yer aldı. 1962'de BM'de Cezayir'in bağımsızlığının oylandığı oturumda Fransa lehine oy kullandı. Körfez Savaşında Irak'a karşı koalisyonunda yer aldı, v.b. Söylenmiş bazı sözlerle gerçek dünyada varolan "reel durum" arasındaki uyumsuzluğun bilincinde olmak önemlidir... Dolayısıyla, reel Atatürkçülük'ün, Tam bağımsızlıkçılık, anti-emperyalistlik ve mazlum halklara kurtuluş ilham ettiği, onların bu yöndeki mücadelesinin destekçisi olduğuna dair söylem, kavramın gerçek anlamında bir "söylemdir", "aldatmaya memur edilmiş" aldatılmışların bir kuruntusudur...

Ulusalçılık hastalığının semptomları:

1-Aşırı bir Atatürk takıntısı. Atatürk'ün normal bir insan olduğunu kabul etmeyi reddetme. Onu neredeyse peygamber düzeyinde ulaştırma ve ona tapınma ihtiyacı.

Bu tapınmaya kendilerini adayanlar neredeyse bir tarikat gibi davranıyor. Bu tarikatın kendine özgü tapınma ritüelleri bile var. Bu tarikata üye insanlardan biriyle konuşurken, Atatürk'ün adı geçince o insanın bakışlarının değiştiğini resmen görebilirsiniz. O bakış, düşünme melekesinin kaybı ve yerine tapınmadan gelen irrasyonel düşünce anlamına geliyor. **Bu sendrom aynen aşırı dindar insanların bakışlarına ve davranışına benzer.**

2- Bu tarikattaki insanlar, aynen dünyanın sonunun geldiğine kendini inandırarak çıldıran tarikattaki insanlar gibi **Türkiye'nin sonunun geldiğine kendilerini inandırarak çıldırmışlardır.** Aslında 'Çılgın Türkler' bağlantısı da budur.

Dünyanın sonunun yaklaşmakta olduğuna kendini inandırarak çıldıran tarikatın üyeleri gerekirse panikleyerek kendilerini öldürebilirler. Tarihte dünyada kitle ölümlerinin yaşandığı tarikat intiharları vardır. Türkiye'deki 'ulusalcılık tarikatı'na mensup insanlar her an sonun yaklaştığı inancıyla gündelik yaşamlarını sürdürürler. Her türlü çılgınlığı yapmaya hazırdırlar. Gerekirse suç ve cinayet de işlerler. Çünkü sonun zaten gelmekte olduğuna kendilerini inandırmış oldukları için öldürdükleri insanın ve kendi hayatlarının bir değeri yoktur gözlerinde. **Rahatlıkla başkalarını da kendilerini de harcarlar.**

3- Ulusalçı tarikat, hayatı aşırı dindarlara özgü bir fantastik tablo içinde algılar. Onlara göre de dünyada iyi ile kötü arasında final mücadele yaşanmaktadır. Onlara göre karşılarındaki güç şeytandır. Bu, final mücadelesidir. Çünkü yapılan mücadele onların kafasında Türkiye'nin sonunun gelip gelmeyeceğini belirleyecek nihai kavgadır. Ölüm kalım meselesi, nihai kavga haline getirdikleri hayat hakkında bu delilik sınırındaki insanlar akla gelmeyecek her türlü çılgınlığı her an yapmaya hazırdırlar. **Onlara bu aşamada normal anlatmaya çalışmak imkansızdır.**

4- Hastaların bir bölümü geçmişte yaşar. Bugün onların beyninde hayli dumanlı vaziyettir. Onlar için bugün şeytan ile mücadelenin kaotik halidir. Rahat oldukları, kendilerini sakinleştiren yaşam; geçmişin yani Atatürk'ün yaşadığı günlerdeki ortamdır. **Bu nedenle tarikatın aşırı eğilimli üyeleri kendilerini Atatürk gibi görür. Kendilerini Atatürk olamayacak kadar aşağı düzeyde görenler ise eski dönemin kıyafetlerini giyer ve eskinin hatıralarıyla yaşarlar.**

Ulusalçı şehir efsanelerimizden örnekler:

Bir ara, "Sinema koltuklarına AİDS'li iğne sokuyorlar, oturana battı mı AİDS oluyor" meşhurdu. Sinemaya gitmekten vazgeçen oldu, dalga geçen çok oldu. Şimdi dolaşan haberler farklı. Çünkü bunlar ülkemizin bölünmez bütünlüğüyle ilgili. İki tanesini aşağıda vereyim de tüyleriniz diken diken olsun. Mülkiyeli sınıf arkadaşım büyük harflerle "ÇOK ÖNEMLİ LÜTFEN OKUYUN VE DAĞITIN" demiş:

"Diyarbakır'da bir resmî bina inşaatı. Önündeki tabelada şunlar yazıyor:

Diyarbakır İstinaf Mahkemesi Binası İnşaatı. Construction of Appeal Building Diyarbakır.

Hibe Sözleşme bedeli: 7 milyon 284 bin Euro.

Financed by (Parayı veren): European Union (Avrupa Birliği)

Faydalanıcı: T.C. Adalet Bakanlığı (Republic of Turkey, Ministry of Justice)

Şu anda ülkemizde istinaf mahkemeleri yoktur. AKP hükümeti bu mahkemeleri kurmak için yasa tasarısı hazırlamaktadır. Tesadüf bu ya; bu mahkemelerin kurulmasını AB de ısrarlı bir şekilde istemektedir. AB'nin projesi ülkemizin bölünmesi sonrası, bu mahkemelerin eyalet mahkemeleri olarak kullanılmasıdır. AB bunu açık açık dile getirmektedir. AB sonuçtan o kadar emindir ki, 7 milyon euroyu bir çırpıda bağışlamış, mahkeme binasının inşaatına bile başlamıştır. Üstelik nerede? Tesadüf bu ya; yine Diyarbakır'da. Özgür ülkem, özgür meclisinin, özgür insanları. Özgür ülkemde özgür meclisinin kararı bile olmadan, yasası bile olmadan, özgür ülkem daha bölünmeden, AB bu mahkeme inşaatını nasıl yaptırabilmektedir? Lütfen, gönderebileceğiniz herkese gönderin, lütfen. Artık son şanslarımız..."

Bu canhıraş çılgına bir diğer sınıf arkadaşım başka bir uyarıyla katılıyor: "Uzağa gitmeyin arkadaşlar. Aynı inşaat ve tabela Ankara-Söğütözü'nde."

Bu habere Hürriyet'ten de ulaşabilirsiniz. Sanırım ilk defa, Yeniçağ gazetesinden naklen Emin Çölaşan yazmıştı (01.04.07).

İşte tam "şehir efsanesi" denen şey. Gerçek durumsa şöyle:

1) Çoktan kuruldu bu mahkemeler. 26.09.2004'te kabul edilen ve Resmî Gazete'nin 07.10.2004 tarih ve 25606 sayılı nüshasında yayınlanan 5234 sayılı yasayla: "Adli Yargı İlk Derece Mahkemeleri ile Bölge Adli Mahkemeleri Kuruluş, Görev ve Yetkileri Hakkında Kanun". Bütün Avrupa ve KKTC'de vardı, bizde de oldu. Gerekçesi, Yargıtay'ı boğan iş yoğunluğunu azaltmak. Kimi nispeten önemsiz (örneğin, 1000 YTL'nin altındaki) davalar Yargıtay yerine buraya gidecek. Aynen, artık Danıştay yerine Bölge İdare Mahkemeleri'ne gittiği gibi.

Geçici Md. 2 Adalet Bakanlığı'na bu iş için 2 yıl süre vermişti. Oysa AB'ye verilen projeler hemen sonuçlanmadı, biraz da lâgarlık oldu, binalar vs. yapılamadı, bunun üzerine uygulama 2010'a ertelendi. Olay bu.

2) Eyaletle ilgisi yok. Bütün önemli merkezler gibi Diyarbakır'da da yapılıyor. Ankara-Söğütözü'nde de. İstanbul'da da. Diyarbakır deyince, demek ki Kürtler Ankara'yı da almaya kararlı! Ağzımdan yel alsın yarabbi, şu mübarek Ramazan gününde...

Hatay Suriye'ye, GAP İsrail'e

Ortalıkta fıldır dolaşan ikinci şehir efsanesi, yabancılara mülk satışı konusunda. Burada da ülkemizin bölünmez bütünlüğü söz konusu olduğu için ulusalcılarımız bizi en çok iki konuda uyarıyor:

1) Ata yadigarı Hatay elden gidiyor. Hatay'da toplam 120 milyon metre kare Suriyelilere satıldı." Maalesef burada da ulusalcılarımızda birazcık bilgi eksikliği mevcut: Hatay'ın Türkiye'ye iltihak ettiği 1939'dan beri Suriyelilere tek bir santimetre kare satılmadı. Bu mülkiyet tablosu o tarihte Suriye vatandaşlığını seçenler nedeniyle.

2) GAP elden gidiyor. İsrail GAP'tan sürekli toprak satın alıyor. Bunlar yarın buralarda egemenlik iddiasında bulunurlar. Yahudiler vaktiyle Filistin'de öyle yapmıştı.

Burada da bir tuhafılık var. Tapu-Kadastro Gn. Md. M.Z. Adlı'nın açıklamalarına göre Gn. Kur., MİT ve MSB araştırma sonuçları hiçbir İsrailinin GAP'tan taşınmaz almadığını gösteriyor. Bunlar 82'si İstanbul'da olmak üzere Türkiye'de toplam 133 taşınmaz almışlar (T.İşık, Radikal, 11.12.2004). "Efendim, Yahudiler kurnaz. Türk vatandaşları adına alıyorlar". Eh, birader, yapıyorlardır köftehorlar. Ne Yahudi'dir onlar. Ne Sabetaycıdır onlar. Her şey beklenir onlardan...

Sonuç: Yine paranoya

Sıcak döviz girişi durduğu an allakbullak olacak bir ekonomiyle yaşıyoruz. Bu yolla son dört yılda giren döviz 7.1 milyar dolar (Y.Törüner, Milliyet, 11.08.07).

Ve bu kalıcı döviz. Gidici değil. Yabancıların spekülâtif sermayeyle geldiğini, deve yüküyle faiz götürdüğünü, üstelik de bir kriz anında hemen alıp götürerek ekonomiyi batırdığını söylüyoruz, ki tastamam doğru. Ama öbür yandan da yabancıların, alıp götürmesi en zor olan taşınmaz mülkiyeti edinmesini "ülkeyi satmak" sayıyoruz.

Acaba kimi insanlarımız "mülkiyet" ile "ulusal egemenlik" kavramlarını karıştırıyor olmasın? Böyle bir endişe varsa, onun da çaresi var: Dikkat ederiz ki yabancılar topraklarını bavula koyup götürmesinler. Veya, sayfiye evlerinde Bağımsız Cumhuriyet ilan etmesinler.

Bu şehir efsanelerinin özeti: Kürtler ülkeyi bölmeye gidiyor, AB buna yardımcı oluyor, ülkemiz parça

parça satılıyor, bu parçalar üzerinde yeni ülkeler kurulacak.

Ben de Prof. Şerif Mardin gibi ihtiyatlı olayım: Ülkenin elden gitmesinden korkanlar haklı da olabilir. Çünkü 28.07.07 tarihli Radikal'de çıkan bir habere göre topraklarımız üzerinde "İlk İrlanda Kolonisi" kuruldu bile. Kuşadası'nda "eski çöplük mevkiinde" toprak almışlar, tapuları dağıtmışlar. İki havuz, bar, restoran, spor merkezi ve futbol sahası da yapmışlar. Nasılsa denize kıyıları da var; bunlar yakında elektriklerini de kendileri üretir, kuyularını açar, sonra da bağımsız cumhuriyet ilan ederler. Bakın, açık havada sigara içmeyi bile yasaklamışlar. Küstahlığa bak.

Bu noktada Hürriyet'te yapılmış bir röportaj neden ulusalcılığın solun kendi pimini çekmesi ve intiharı olduğu hususunda çok açıklayıcı olacaktır diye düşünüyorum;

DIYARBAKIR CHP İL BAŞKANI: ULUSALCILIK SONUMUZ OLDU

"CHP bir zamanlar 1. parti olarak fırtına gibi estiği Diyarbakır'da son seçimde yüzde 5'i bile geçememiş. Bu sözlerin benzerlerini güneydoğuda bir çok CHP'liden duyduk. Ama en cesur çıkışlar Diyarbakır İl Başkanı CHP'nin Diyarbakır İl Başkanı Muzaffer Değer'den geldi. Açık açık anlattı ve samimiyetle, gündeme oturacak gerçeklerle bakın neler söyledi: 'Genel Başkanımız son genel kongrede önemli çıkışlarda bulundu. Kürtçe şarkılar bile çalındı. Ama bazı şeyleri açıkça anlatmak lazım. CHP'nin son dönemde ulusalcı kimliği ve devlet partisi görünümünü öne çıkarması bizim bölgede sonumuz oldu. Şimdi herkes CHP sağa kaydı diyor. Böyle olunca da oylarımız AKP'ye ve DTP'ye kaydı. Bölge insanının haklarını savunmak yerine onlardan uzaklaştık ve maalesef üstlenmemiz gereken rolü DTP'ye kaptırdık. Burada bazı cesur ve samimi adımlar atılmalı. Size bir şey söyleyeyim mi...CHP'nin bu hatalı politikaları yüzünden kimseye burada yaranamıyoruz. Devlete göre bölücü ve komünist, AKP seçmenine göre dinsiz, DTP'ye göre de hainiz. Aslında biz bunların hiçbirisi değiliz. Diyarbakır'da son genel seçimlerde askeri birliğin sandığından bile 3. parti çıktık. O zaman ulusalcı CHP bu sandıkta neden 3.. İşte durum bu. Burada bizi kimse bir yere oturtamıyor. Sağa kaydıka ve ulusalcı söylemlerin şiddetini artırdıkça bölge bizden uzaklaşıyor. Seçimlerde, genel merkezden reklam pankartları istettik. 'Vatani Böldürtmeyeceğiz' diye pankartlar geldi. Burada, 'Biz size güvenmiyoruz' diye bunu nasıl asarsınız? Bence, AKP burayı DTP'den alamaz. Çünkü, Başbakan'ın hiçbir şey yapmadan Diyarbakır'ı istiyoruz' sözleri burayı gerd. Sadece yardımla olmaz. Şimdi, CHP olarak Sayın Baykal'ın yaptığı son Güneydoğu çıkışlarını bölgeye anlatmaya çalışıyoruz. Ama bu imaj kaybını gidermemiz zaman alacak. Bence, daha eskiden sadece iş ve aşla çözülebilecek sorun artık hem siyasi hem de sosyal adımlarla ortadan kaldırılabılır. Dağa çıkan gençlerin önemli olan çıkış yollarını kapamak. Bunu artık devletin görmesi lazım.' Diyarbakır Sanayi ve Ticaret Odası Başkanı Mehmet Kaya ise sivil toplum örgütleri (STÖ) ile birlikte Ankara'ya giderek Cumhurbaşkanı Gül, Başbakan Erdoğan ve CHP Lideri Baykal ile görüşmüş. Erdoğan ile görüşmeleri Diyarbakır Baro Başkanı ile tartışmasından dolayı gergin geçmiş. Baykal için ise, kendinden beklenen cesur adımları atmasını umduklarını belirtiyor."

Elbetteki bu gelişmelerin hiçbirisi sebepsiz değil, nedenleri aradığınızda yine 27 Mayıs kemalistlerine ulaşıyorsunuz;

Kendini Kürt Sananlar Raporu - 27 Mayısçıların

1) Kürtlere Türk olduklarını öğretmek. "Propaganda uzmanlarından yararlanarak" yürütülecek bu faaliyetin, "İrk bakımından, Türk siyasal düzeninin kendi menfaatleri bakımından en elverişli, en emin, en çok imkan sağlayan düzen olduğunu telkin eden" radyo yayınları, tiyatro ekipleri ve saz şairleri aracılığıyla uygulanması. Nitekim, Fikret Abi'den (Otyam) dinlemiştim, kendisinin oralarda derlediği Kürtçe türküllere Türkçe söz yazdırıp radyodan yayınlatacaklardı. 1925'dekilerin bunu akıl edememiş olmaları, ilk radyo yayınının 1927 tarihli olmasına bağlanmalı (belki de bunun için apar topar başlatıldı!). Ama saz şairleri vs. mevcut olduğuna göre, Kürtlere "kendi menfaatleri açısından" böyle şeylerin iyi olacağını söylemenin fazla saflık olduğunu düşünebilmiş olmalıdır.

2) "Dünya entelektüel muhitine Türkiye'de bir Kürt meselesinin mevcut olmadığının anlatılması". 1925'dekilerin bunu akıl edememiş olmalarını o dönemde dünyada kimseciklerin Kürt meselesini zaten bilmemesi olarak yorumlamak lazım.

3) "Bilimsel" faaliyetler: "Bir üniversiteye bağlı derhal bir Türkoloji Enstitüsü kurarak" Kürtlerin Türk olduğunun ispatlanması. Minorsky'nin İslam Ansiklopedisi'nde aksini söyleyerek Kürtlerin "Dağlı Türkler olduğuyla tezada düşen" yazısının "derhal tashih edilmesi". 1925'dekilerin bunu akıl edememesini biraz üniversitelerin henüz gelişmemiş olmasına, ama biraz da bu insanların saf olamamalarına bağlıyorum. Saf değiller, çünkü 1961'dekilerin hiç akıl edemediği şeyleri o zaman akıl etmişler. Örneğin ŞİP'in 10/B maddesi memurların zorunlu hizmetinden

bahsederken şunu söylemeyi de ihmal etmiyor: "3 seneden fazla kalmak isteyenler yerlerinde ipka edilir [tutulur] ve 6 seneden fazla aynı mevkide kimse kalamaz." Hiç düşündünüz mü; Kürtler bunları zaman içinde asimile eder diye önlem almış olmasınlar?

"Kürt" diyemiyor

Yalnız, bu iki arkadaş bu çok önemli belgeyi iyi değerlendirememiş. Dedim, açayım telefonu, bir zamanlar sübyan asistanken Basın-Yayın'da derse gidiyordum ya, hocalık hakkımın verdiği yetkiyle diyeyim ki: "Manşeti iyi atamamışsınız. 'Kürt Raporunun Hicret Planı' diyeceğinize, 'Şark Islahat Planı 1961' diyecektiniz!".

Aman, iyi ki dememişim. Çünkü, bir daha okuyunca farkına vardım ki Şark Islahat Planı nerdeee, bu 1961 Raporu nerde,. ŞİP'a büyük saygısızlık yapacaktım. Bırakınız 1925'in "sevk ve iskan" edileceklerin nakil masraflarına kadar hesaplayan ayrıntılarını, ŞİP'ın tam sekiz yerinde "Kürt", "Kürtler", "Kürtlük" geçmesine karşılık 27 Mayısçılar bu cızz kelimeyi ağzına almaya bile korkuyor. Her "Kürt" geçecek yerde şöyle diyor: "Kendini Kürt sananlar".

Yahu, bu rapor GİZLİ! Burada da dürüst yazamayacaksan nerede yazacaksın? Bu kadar ürkek gizli rapor mu yazılır? 1925-38 arası raporlarının gizli olanlarında herbişeyler ibadullah meydandadır!

Üstelik, gün gelir, bütün gizli raporlar öğrenilir. O zaman utanmayacak mısınız?

Asıl önemlisi, rapor yazarlarını bu hale sokacak bir atmosfer yaratmak memleket için ne kadar yararlı? Rapor yazıp çözüm mü arıyoruz, yoksa ha babam de babam "kendi kendini tatmin" midir amaç?

Konunun bu noktasında solun içinde yuvalanmaya çalışan ajan konumundaki ulusalcılık denilen anlayışın bayraktarlığını yapan İşçi Partisi'nin ve Perinçek'in gelişim, değişim süreci ile reel politik arenada sergiledikleri tavrı incelemek yerinde olacaktır;

İşçi Partisi'nden Burjuva Partisine

İP'NİN SEÇİM ÇALIŞMALARI

Perinçek, işadamlarıyla buluştu;

İşadamlarının desteğiyle İşçi Partisi'nden milletvekili adayı olan İbrahim Benli'nin düzenlediği yemekte Perinçek, sanayicilerle buluştu. Yemeğe çoğu büyük işletmelerin sahibi olan 220 sanayici katıldı. Perinçek, işadamlarına Türkiye ekonomisini nasıl düze çıkaracaklarını anlattı. (aydınlık dergisi 10-06-2007) **MİLLÎ SERMAYE dedikleri bu olsa gerek.**

NOT: Bu "Milli sermaye" dedikleri ne idüğü belirsiz uydruk doktrini hangi İP'liye sorduysam bir yanıt alamadım, "sermaye hiç milli mi olur, nerde görülmüş bu" diyorum gık yok, hadi oldu diyelim "bu sol bir değer midir ki savunalım" diyorum yine dut yemiş bülbüller. Ne yaptım ne ettiysem bir cevap alamadım, alamıyorum.

*Doğu Perinçek'in kaçırılan askerlerin geri gelmesi ile ilgili yorumu.

**Ülkü ocakları eski başkanı Levent Temiz ile Mehmet Perinçek'i aynı karede gösteren bu resim, İşçi partisinin siyasal yelpazede yaşadığı savrulmayı göstermesi bakımından önemlidir.

İP çetesi'nden Mamak İşçi Kültür Evi'ne saldırı

(12.07.07) - Mamak'ta devrimci seçim faaliyetlerimiz seçimler yaklaştıkça dostu düşmana karşı hızlanarak sürüyor. Mamak'ta yürütülen devrimci seçim faaliyetimize tahammül edemeyen ve her fırsatta faşist, şoven yüzünü gösteren, postal yalayıcı İşçi Partisi çetesi bugün saat 16.00 sularında Mamak İşçi Kültür Evi'ne azgınca saldırdı. İşçi Kültür Evi'nin önüne arabalarla gelen faşist çete doğrudan taşlar ve sopalarla saldırarak kuruma girmeye çalıştı. Saldırı sırasında içeride bulunanların 20 dakikayı bulan direnişi sonucunda püskürtülen faşist çete geldiği gibi arabalar ile oradan uzaklaştı. İlk saldırının ardından hızını alamayan faşist grup saat 17.00 sularında İşçi Kültür Evi'ne bu kez 40 kişilik bir grupla daha kalabalık bir şekilde gelerek saldırdılar. Devrimcilere hakaretler içeren sloganlar atarak İşçi Evi'ne doğru ilerleyen grup ile kurumun 50 metre kadar önünde çatışma çıktı. Taş, sopa benzeri hazırlıklar ile gelmiş olan gruba karşı az bir sayı ile direnilerek ikinci saldırı da püskürtüldü. Saldırı sırasında 4'ü ağır olmak üzere 6 kişi yaralandı. Saldırının ardından olay yerine gelen kolluk güçleri yardım etmek bahanesiyle İşçi Kültür Evi'ne girmeye çalıştılar. İçeri alınmamaları üzerine ise yaralılara yardım etme bahanesiyle gözaltı yapma çabası içerisine girdiler. Polislerin bu saldırıları da kararlılıkla püskürtüldü. Saldırının hemen ardından destek için kurumumuza gelen HÖC, Halkevleri, ESP, Alinteri, Partizan, ÖDP, SDP ve Kaldıraç ile beraber bir eylem gerçekleştirildi. "Faşizme karşı omuz omuza!", "Tuzluca'yı faşizme mezar olacak!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganları ve teşhir konuşmalarıyla faşist saldırı kınandı.

Saldırı sırasında baş ve vücutlarının çeşitli yerlerinden ağır yaralanan, aralarında **Ankara 1. Bölge Sosyalist Milletvekili Adayı Evrim Erdoğan**'nın da bulunduğu çok sayıda BDSP'li ve ilk saldırı sırasında kurumda bulunan bir ESP'li hastaneye kaldırıldı.

Perinçek: Sol'a saplanmış sağ bıçak...

Doğu Perinçek... Adalet Partisi'nden etkin bir ismin oğlu... Babası, oğlu siyasete girince solla mücadelede "geri" çekildi; yerini oğluna bıraktı... Oğul, hızla yükselen sosyalist, devrimci öğrenci hareketinde hep muhalif, hep iktidarlarca beslenen oldu. "Yoldaşları" işkencelerde, dağlarda ölürlen, o kentlerde hep apartmanlarda oturdu. Yoldaşları "mapushanelerde" uzun uzun yatarken o her seferinde bir yolunu bulup, kısa yatıp çıktı...

Doğu Perinçek... Müritleri her ne hikmetse idamla yargılansalar da bürokrasinin, medyanın vs.'nin en üst düzeylerinde yer aldı. Birkaç namuslu, inanmış saf dil taraftarın dışında sahip olduğu taban ipsiz sapsız oldu genellikle...

Doğu Perinçek... Nedense yükselen her dalganın en üstünde oldu, olmak istedi... 1960'larda, 1970'lerde sosyalist, devrimci, 1980'lerde kararsız, 1990'larda "Kürtçü", 2000'lerde çokça ırkçılığı aşan "milliyetçi" az biraz da İslamcı...

Karanlık bir yüzde karanlık bir tarih... "Babadan" aldığı solla kavgada oldukça başarılı... Şimdi ipsiz sapsızları ile pervasızca devrimcilere, sosyalistlere saldırıyor... Tarih, bir düdük gibi büzülmüş dudakları ile bu pervasız, omurgasız, babasından devr aldığı sol ile mücadeledeki istikrarı ve emekçilere hainlikte sınır tanımayan zat-ı muhteremi mutlaka hak ettiği şekilde yazacaktır. Biz şimdilik kısa bir not düşerek, Mamak İşçi Kültür Evi'ne ipsiz sapsızların yapmış olduğu saldırıyı kınamış olalım. Ve, dileyelim ki, bir gün cenazesinin imamı İncep el Tayyib olsun.

Ordu Göreve Diyen Sivil Siyasiler:

İlk olarak Cumhuriyet Mitingleri'nde karşılaştığımız bir slogandır, şu anda "sloganları atanların bizlerle ilgisi yok" demelerine sakın olaki aldanmayın, mitingler sırasında pankartların kaldırılması yönünde hiçbir uyarı gelmediği gibi ulusalcılar tarafından büyük bir coşkuyla karşılanmıştır.

İşçi Partisi katil MHP'nin Gençlik Kolları ile mitingler düzenlemiştir, keza Diyarbakır'da da kardeşlik mitingi adı altında Kürt yurttaşları rencide edici provakatif mitingler düzenlemiştir. Ertuğrul Özkök'ün parti başkanı Perinçek hakkında yazdığı şu satırlar özellikle dikkat çekici:

DÜN Semih Balcıoğlu'nun cenaze töreninde ilginç bir sohbete tanık oldum.

Sohbet **Yaşar Kemal** ile **Doğu Perinçek** arasında geçti.

Perinçek, "Her yerde Kürt olduğunu söylüyorsun. Sen Türk yazarısın, nereden Kürt oluyorsun" dedi.

Yaşar Kemal, "Elbette Kürt'üm. Kendimi bildiğimden beri Kürt'üm" diyerek cevap verdi.

Perinçek, "Sen Türk yazarısın" diye ısrar edince **Yaşar Kemal**, "Anadilim Kürtçe" cevabını verdi.

Bu söz **Perinçek**'e yeni bir argüman imkânı verdi ve şöyle devam etti:

"Anadilim Kürtçe diyorsun, ama Kürtçe roman yazamazsın."

Yaşar Kemal'in cevabı şöyle oldu:

"Oturup bir hafta çalışayım, Kürtçe roman yazarım. Baban Sadık Bey hayatta olsaydı, bunu sana çok güzel anlatırdı."

Otuz Yılın Aydınlık'ı: Seçmeler

ABD'ci Aydınlik - Ordu ve devlet - Perinçek'in 12 Eylül 'Sorgu'su - Kürt sorunu - İhbarcı Aydınlik - Özeleştir - Devrimci eğilim

Emperyalizm, Batı ve NATO

Aydınlik'in Avrupacı ve ABD'ci dönemi

"Perinçek şahsında, Amerika, Türkiye'de çok güvenilir bir 'solcu' müttefik bulmuş oluyor."

(Yankı dergisinden aktaran: Doğu Perinçek, "Anarşinin Kaynağı ve Devrimci Siyaset -2", **Aydınlik**, 4 Nisan 1978)

"Devlet Başkanı Sayın Orgeneral Kenan Evren'in demokrasiye dönüş konusunda geçtiğimiz günlerde yaptığı açıklama üzerine bazı yazarlarımız Batı ve Batıya karşı tutum hakkında görüşlerini açıkladılar. Hatırlanacağı gibi, Ankara Gazeteciler Cemiyetini ziyareti sırasında Devlet Başkanı, 'ne zaman demokrasiye döneceğiz kampanyası başlatıldığına' ve bunun 'dış çevrelerin baskısına' dayanılarak yapıldığına değinmiş, 'dış baskılarla bunun söylenmek istenmesinin ters tepki yaratacağını' belirtmişti. Devlet Başkanı, 'yardımlar kesilir' dendiğini, 'para ile memleketin mukadderatını satamayacaklarını' söylemişti.

"Sayın İlhan Selçuk, 22 Aralık tarihli Cumhuriyet'te Devlet Başkanının konuşmasından geniş aktarmalar yaparak, bu görüşlere tümüyle katıldığını yazdı. İlhan Selçuk, Batıdan gelen her isteğin Türkiye'nin yararına olduğunu söylemenin 'tarihsel bilince' ters düşeceğini belirtti. 1919'da Batının bizden ne istediğini anlamak için Sevr haritasına gözetmanın yeterli olacağını yazdı. İlhan Selçuk'a göre, 'Mustafa Kemal Paşa, Batının dayatmasına karşı direnerek Atatürkleşmişti.' Yazar, 'Avrupa'nın, Amerika'nın, IMF'nin, AET'nin Türkiye'yi bizden daha fazla sevmesi ve düşünmesi olası mı?' diye soruyor. 'Parlamentar görünüm altında fikir özgürlüğünden yoksun bir rejimi Türkiye'de' Batı kendi çıkarlarına daha uygun bulmuş. Yazar, 'Her yönden gelen her çeşit dış baskıya karşı direnmek... elbette bağımsızlığın vazgeçilmez kuralıdır'; 'Demokratik düzen halkın isteği ve gücüyle kurulur, Batılı kuruluşların baskısıyla değil' diye yazıyor.

"Sayın Mümtaz Soysal ise Milliyet'te aşağı yukarı aynı görüşleri dile getiren bir yazı yayınladı. (...)

"Sayın Ahmet Kabaklı ise 21 Aralık tarihli Tercüman'da, 'Söyle Paşam' başlıklı bir yazıyla aynı konuya değindi. Ahmet Kabaklı, 'Türk milliyetçilerinin Kenan Paşa'nın en çok bu sözlerini sevdiklerini' belirtiyor. Yazar, Türkiye'yi, 'Batının veya Sovyetlerin kölesi yapmak isteyenlerin suratlarının ortasına en ağır yumruğun indirilmiş' olduğunu söylüyor. Kabaklı, 'Batıların elinde çomak kesilerek' orduyu korkutmak adiliğine düşenlerden söz ediyor, bunları Damat Feritler ve mandacılarla karşılaştırıyor.

"(...) Batı bir tane değildir. Emperyalizmin Batısı vardır; halkların Batısı vardır. Sömürünün, zulmün, zorbalığın, faşizmin Batısı vardır; bilimin, teknolojinin, kültürün, özgürlüğün ve demokrasinin Batısı vardır.

"(...) Batının ve Amerika'nın Türkiye'yi Ortadoğu ülkelerine karşı bir saldırı üssü haline getirmek istediğinden söz ederek gerçek düşmanı örtbas etmek ve Batı düşmanlığı körüklemek gerçekçi ve bağımsızlıkçı bir tutum olamaz.

"Türkiye'nin kaderi tarihte hiç olmadığı kadar Batının kaderi ile birleşmiş bulunmaktadır. Dün bağımsızlık için Batıyla dövüşmek zorunda olan Türkiye bugün gene bağımsızlık için Batı ile birleşmek zorundadır. Dün Türkiye'yi bir yarı-sömürge olarak kendine bağlamaya çalışan Batı, Türkiye ile eşitlik ve karşılıklı yarar temelinde ilişkiler geliştirmeye ve Türkiye'yi desteklemeye gittikçe daha çok zorlanmaktadır.

"Her üç yazarımız da kantarın topuzunu fazlaca kaçırarak neredeyse 'Batı istiyorsa demokrasi bile kötüdür' diyecekler.(...)"

("Başyazı/Batı", **Ufuklar**, Sayı: 2, 29 Aralık 1980)

Türkiye'yi Savunmak" başlığını taşıyan Ufuklar başyazısı:

"Avrupa Konseyi Parlamenterler Kurulunun ülkemiz hakkında aldığı kararın Türkiye'de soğukkanlı

ve ders çıkarıcı bir tutumla karşılandığı söylenemez. Konseyin Türkiye'deki bazı uygulamaları eleştiren ve durumu mayısta yeniden ele almayı öngören kararı neredeyse bir 'milli şahlanış'a konu yapıldı.(...)

"İlerici bilinen bazıları Konsey'in kararı üzerine yeni bir Batı düşmanlığı kampanyası başlatmanın koşullarını yakaladıklarını düşündüler. Bunlar, 'demokrasinin ithal edilemeyeceğini' yazdılar.

"Sergilenen tablo şudur: Bir yanda Türkiye'nin bir an önce demokrasiye dönmesini dileyen Avrupa, diğer yanda da bu dileğe sövüp sayarak karşı çıkan bizimkiler. (...)

"Kimin dediği değil, ne dediğidir önemli olan. Avrupa, 'Türkiye demokrasiye layık değildir, istediği kadar demokrasiden uzaklaşabilir ve uzak kalabilir' mi demeliydi? (...) Herhalde gerçek bir demokrasinin, ilercinin, yurtseverin karşı çıkması gereken davranış da bundan başkası olmamalıdır. Kaldı ki, Türkiye, 30 yıl önce Avrupa Konseyine üye olurken onun koşullarını benimseyeceğini bildirmiştir. Kendi irademizle girdiğimiz bu örgüt durumumuzu kendi ilkeleri açısından gözden geçirince niçin bize 'demokrasi zorlamış' olsun?"

("Türkiye'yi Savunmak", **Ufuklar**, Sayı: 8, 9 Şubat 1981)

Ufuklar Dergisinden ABD dostluğu:

"Yeri gelmişken 'ABD jandarmalığı' konusuna da kısaca değinelim. Sovyetlere teslimiyetçi bazı köşe yazarları, Türkiye'nin son dönemde Ortadoğu ülkeleriyle siyasi yakınlaşmasını ABD'nin Türkiye'den beklentileriyle birleştirerek, 'Türkiye ABD'nin Ortadoğu jandarması yapılıyor' demektirler. Her şeyden önce Türkiye'nin ya da başka bir ülkenin ABD adına saldırgan bir jandarmalığı, artık nesnel olarak mümkün değildir. ABD, Ortadoğu'da tecrit olmuş ve gerilemiş bir güçtür. Ortadoğu'da emperyalist hegemonyasını yeniden gerçekleştirmesi mümkün değildir.(...)"

("Türkiye'den beklentiler", **Ufuklar**, Sayı: 10, 23 Şubat 1981, s. 9)

Ordu ve devlet

1969-70

"Bizim partimiz Milli Kurtuluş Cephesidir. Bizim partimizin komutanı Mustafa Kemal'dir. Bizim partimizin üyeleri, Amerikan sömürücüleriyle ortaklık etmeyen bütün bir Millettir."

(D. Perinçek, "Milli Kurtuluş Bayrağını Yükseltelim", **İşçi-Köylü**, Sayı: 7'ten aktaran: "PDA Çizgisinin Eleştirisi", **İlke**, Sayı: 15, Mart 1975)

"İktidar elinden gelse askeri de işçinin üzerine sürecektir. Bir yandan Çorumlu, Samsunlu, Diyarbakırlı işçiler, karşıda Sivaslı, Manisalı, Elazığlı askerler ve subaylar. İşçiler, 'Ordu-işçi el ele' diye bağırıyolar. Subayları omuzlarına alıyorlar. Hainlerin planları boşunadır. İşçi ve asker birbirine silah atmaz."

("Demir Döküm İşçileri Demir Gibi", **İşçi-Köylü**, Sayı: 3'ten aktaran: "PDA Çizgisinin Eleştirisi", **İlke**, Sayı: 15, Mart 1975, s. 108)

"Proleter devrimciler uzun süreden beri Türkiye'de asker-sivil aydın zümrenin devrimci eğilimlerine dikkati çekmişlerdir. Bu konu, oportünizme karşı yürütülen ideolojik mücadelenin önemli alanlarından biri olmuştur. Gerek sosyalist akım içindeki oportünizm, gerek küçük-burjuvazinin devrimci akımı içindeki sağ kanat, asker-sivil aydın zümrenin devrimci niteliğini daima inkar etmiş, ideolojik alanda bütün güçleriyle bu inkarlarını belgelemeye çalışmıştır. Buna karşı yürütülen ideolojik mücadele sosyalist akım içinde oportünizmin bozgunuyla sonuçlanmıştır. Oportünizmin sosyalist saflardan temizlenen bu gerici fikirleri şimdi küçük burjuvazinin siyasi akımı içinde kökleşmeye çalışmaktadır. Asker-sivil aydın zümrenin çeşitli fırsatlarda tahlil edilmiş bulunan devrimciliğinin inkarına karşı küçük burjuvazinin siyasi akımı içinde şiddetli bir mücadelenin başladığı görülmektedir.

"Asker-sivil aydın zümrenin devrimciliği, mücadeleler içinde sağlanacak işçi sınıfının öncülüğünde işçi-köylü ittifakı zemininde bu ittifaka destek olan bir unsur olarak toplumumuzda devrimin kalıcı zaferlere ulaşmasına yardımcı olabilir. Ancak, şimdiden asker-sivil aydın zümrenin emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı çıkması, bu gayri milli ittifakın iktidar temelini sarsmakta, halkımızın milli demokratik devrim mücadelesinin koşullarını geliştirmektedir. Bu bakımdan, asker-sivil aydın zümre saflarında cereyan eden mücadele ve gelişmeler dikkatle izlenmelidir."

(PD Aydınlik, Sayı: 1/15, s. 172'den aktaran: "PDA Çizgisini Eleştirisi", **İlke**, Mart 1975, Sayı: 15, s.111)

"Ordunun devrimciliği tezleri, kişiyi burjuvazi ile işbirliğine, sınıflararası barışa götürür. Ordunun ne olduğunun doğru olarak tespiti ise, bizi işçi, köylü yığınlarıyla daha sağlam bağlar kurma yolunda ilerletir. Sınıf mücadelesinde önümüzde iki yol var. Hakim sınıflarla uzlaşmak, ya da tek güvenceğimiz güç olan devrimci halk yığınlarını örgütlemek. Birincisi burjuva yoludur. İkincisi

proletarya."

("Hikmet Kivılcımlı Eleştirisi - 2", PD Aydınlik, Sayı: 32'den aktaran: "PDA Çizgisinin Eleştirisi", **İlke**, S. 15, Mart 1975, s. 109)
1973-74

TİİKP Savunmasındaki bir bölüm başlığı aynen şöyle: "Bugünkü devlet, ordusu, parlamentosu, bürokrasisi, adaleti ve ideolojisiyle halkımızı ezen bir baskı mekanizmasıdır."

Savunma'daki bölüm, şu cümlelerle başlar ve devam eder: "İşbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının devleti, toplumumuzun yarı-sömürge yarı-feodal yapısına dayanmaktadır. Bu devlet, çöken ve çürüyen hakim sınıfların baskı mekanizması olarak ordusu, bürokrasisi, parlamentosu, adaleti ve ideolojisiyle, emekçiler ve bütün halk üzerinde ağır bir yükür. Emekçilere her an acı çektiren bu devletin temel unsuru olan ordu emperyalist hakimiyetin bekçisi ve hakim sınıfların diktatörlüğünün silahlı baskı gücüdür."

(TİİKP Davası / Savunma, Aydınlik Yay., s. 381)

Orduya karşı bozgunculuğa devam ediyor TİİKP Savunması: "Ordu, 'iç güvenliği sağlamak', milli birlik ve beraberliği korumak', 'huzur ve istikrarı getirmek', 'anarşinin kökünü kazımak', ' yıkıcı ve bozguncu faaliyetlere karşı mücadele', 'Cumhuriyetin ve devletin varlığına kasdeden iç düşmanları yoketmek' gibi yaftalar altında işçilerin, köylülerin, Kürt halkının, yurtsever gençliğin ve aydınların mücadelesini bastırmak için kullanılmaktadır.

"Savunmamızın her satırında bu gerçek vardır. Tarihin her safyası bu gerçeği ispatlıyor. (...)

"İşçilere sorulsun! (...)

"Toprak ve hürriyet için mücadele eden köylülere sorulsun! (...)

"Ezilen Kürt halkına sorulsun! (...)

Hakim sınıfların propagandasını hayat her gün yalanlıyor. Ordu ne sınıflarüstüdür, ne de tarafsız kalabilir. Ordu işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının halk üzerindeki şiddet aracı ve silahlı baskı gücüdür.

"Türkiye'nin yaşadığı bu gerçeğe, bütün sınıflı toplumların tarihi şahittir."

(TİİKP Davası/Savunma, Aydınlik Yay., s. 390)

Savcı Nurettin Soyer, Halkın Sesi'nin 10 Haziran 1975 tarihli 9. sayısında Aydınlikçılardan ordu ile görüşlerini şöyle aktarıyor: "Kitle gazetesi devletin emir kumanda zincirini savunuyor" başlığı altında Kitle gazetesinin Milli Savunma Bakanından başlayan ve bir ere kadar uzanan emir kumanda zincirinin savunuculuğunu yaptığını, Kitle gazetesinin ve onun temsil ettiği revizyonistlerin ülkemizde mevcut düzenin sarsılmasından korktuklarını ve bu nedenle erden Genelkurmay Başkanına kadar uzanan emir kumanda zincirini savunduklarını oysa bu korkuyu düzenin sahipleri emperyalizmin işbirlikçileri ve toprak ağalarının taşıması gerektiğini, revizyonistlerin de kaderlerini düzenle birleştirdiklerini, buhrandan ve kargaşalıktan ödleri patladığını ifade ettikten sonra aynen, 'Ama halkın ve devrimcilerin bu düzenin devamında ve sağlamlaşmasında en küçük menfaatleri yoktur tam tersine bir Rus atasözünün belirttiği gibi kargaşalık sırasında tanrı fakirlerden yanadır' denilmiş ve orduda mevcut emir komuta zincirinin parçalanmasını istedikleri açıkça ifade edilmiştir."

(Aktaran: Nurettin Soyer, "İddianame", **TİKP İddianame ve Sorgu**, Avukat Hüseyin Gökçearslan'ın kendi yayını, Ankara 1981, s. 99)

1978-81

Perinçek, 1979'da yazdığı "Devlet ve Ordu" başlıklı bir başyazıda şöyle diyor: "Dünyadaki, bölgedeki ve ülkemizdeki değişiklikleri dikkate alarak 1974 yılından sonra Türkiye'nin meselelerinin dış meselede düğümlendiğini tespit ettik. Başka bir deyişle 1974 yılından sonra Türkiye'nin milli gelişmesi ön plana çıkmıştır.

"Bugün Türk devletini ve ordusunu yıkmak isteyen, Sovyet sosyal-emperyalistleridir."

(Aydınlik, 3 Ağustos 1979)

"Bugün 'iç savaş' veya 'silahlı mücadele' taktiğini benimseyen maceracı örgütlerin tümü pratikte Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Türkiye'yi ele geçirme emellerine hizmet ediyorlar. Çünkü onlar, Türkiye'de milli çalışmanın belirleyici bir nitelik kazandığını göremiyorlar. (...) Bunu kavrayamayarak, esas darbeyi Türkiye devletine ve orduya yöneltenler, Brejnev'in gösterdiği hedefe saldırıyorlar."

(Doğu Perinçek, "Başyazı", **Aydınlik**, 24 Ocak 1979)

Sıkıyönetim ilanıyla ilgili tartışmalar üzerine Perinçek, "Uyanıklık" başlığıyla bir başyazı kaleme alır ve şöyle der: "Türkiye'deki gelişme 12 Mart'tan özgürlüğe doğrudur. Bu çarkı geriye çevirmeye kimsenin gücü yetmeyecektir."

(**Aydınlık**, 18 Şubat 1979)

"Genelkurmay Başkanı (Kenan Evren) Sarıkamış'ta konuştu: Vatani kimse bölemez."

(**Aydınlık**, 4 Mart 1979)

"İki ay önce sıkıyönetim ilan edildiği zaman 'solcu' olduğunu söyleyen kırkdokuz grup, hep bir ağızdan ufukta 12 Mart'ın görüldüğünü söylediler. (...)

"Bu görüşler iki ay içinde iflas etmiştir. Apaçık ortadadır ki, bugünkü sıkıyönetime yön veren siyaset, 12 Mart'ın siyaseti değildir."

(Perinçek, "Başyazı", **Aydınlık**, 3 Mart 1979)

"Bugün gerçek bir devrimci, gerçek bir halkçı, Türkiye devletinin yaşamasından yanadır. Hatta tarih, bugün devrimcilerin omuzlarına devleti yaşatmak için en önde savaşmak sorumluluğunu yüklemiştir."

(Perinçek, "Başyazı", **Aydınlık**, 1 Ağustos 1980)

"TİKP'nin 30 Ağustos bildirisi: Ordu ile halk arasındaki bağlar güçlendirilmelidir."

(Manşet / **Aydınlık**, 30 Ağustos 1980)

"Genelkurmay Başkanı Orgeneral Kenan Evren: Yurdumuzu parçalamayı amaçlayan anarşinin karşısına dikiliyoruz."

(Manşet / **Aydınlık**, 30 Ağustos 1980)

1993

Aydınlıkçılar, Özgürlük Dünyası dergisinde yürütülen bir tartışmada, 1970'te sol harekette ordu ile ilgili değerlendirmeler yapılıyor. Teori dergisi, bunun üzerine, "1970'te Orduya Bakışta İki Tavrı" başlığını taşıyan bir yazı yayınladı. O dönemde Aydınlikçılarının ve Mihri Belli ile Mahir Çayan'ların orduya bakışlarını hatırlatmak amacındaki yazı, iki kesime ait zamanın dergilerinde orduya tutuma ilişkin iki fotokopiyi de yayınladı. Konuyla ilgili Teori yazısı şöyle: "Özgürlük Dünyası'ndaki tartışmada, genel olarak Marksist solun 1970'lerin başlarında, ordu konusundaki tutumu üzerine şunlar söyleniyor: 'İnsanların kafasında, ordu nedir?, yıkacak mıyız - ittifak mı yapacağız?, dost mu - düşman mı?, bunların karışacağı es geçildi. Ordu, burjuvazinin şiddet aracı olan bir kurum, devletin en başta gelen aygıtı olarak gençlerin kafasında es geçirtildi. Kafalar burada bulandı. Ve 'ordu gençlik el ele' diye bağırılabilirdi.' Bu tespitler, o dönem Mihri Belliler ve maceracı sol açısından doğru. Ama aynı dönemde TİİKP, Proleter Devrimci Aydınlik ve İşçi-Köylü gazetesi gibi yayın organlarında ordu konusunda net bir tavır ortaya koydu. Ordu konusunda alınan iki farklı tavra örnek, 15-16 Haziran işçi eyleminden sonra ilan edilen Sıkıyönetime karşı izlenen politikalar." Fotokopisi alınan Kurtuluş'un (Temmuz 1970 sayısı) birinci sayfasında yer alan bir yazının başlığı şöyle: "Ordu, işbirlikçinin, patronun ordusu değildir." İşçi-Köylü'nün 15 Temmuz 1970 tarihli 20. Sayısının birinci sayfasındaki başlık ise şöyle: "Sıkıyönetim Patronun Emrinde İşçileri Eziyor."

("1970'te Orduya Bakışta İki Tavrı", **Teori**, Sayı: 41, Mayıs 1993, s. 74)

1994

"Orduyu siyasal iktidarda pay sahibi haline getiren Milli Güvenlik Kurulu gibi kurumlar (...) kaldırılmalıdır."

("İşçi Partisi Program Değişikliği Taslağı", **Teori**, Sayı: 54, Haziran 1994, s. 59)

1996-2001

"Soyut devlet düşmanlığı, devletin sınıfsal karakterini gizlemeye varıyor. ODP Genel Başkanı Ufuk Uras, sanki olabilirmiş gibi, 'burjuvazinin devletle bağının ortadan kaldırılmasından yanayız' diyor. Burada da görüldüğü gibi, devleti burjuvaziden bağımsız bir örgütlenme gibi gösteriyorlar; burjuvaziye ise devlete muhalefet eden bir 'sivil toplum' rolü veriyorlar. Böylece emekçileri sınıf düşmanlarıyla birleştirmeye çalışıyorlar. İşbirlikçi sermaye iktidarını devirmek programının yerini, soyut bir otorite düşmanlığını koyuyorlar."

(Perinçek, **ÖDP'nin Kimliği**, İstanbul 1998, Kaynak Yay., s. 16)

"1996 sonbaharından bu yana yaşadığımız sürecin öğrettiği ders şudur: İrticayı ezme pratiğine giren Ordu'yu hedef alanlar, devrim düşmanı saflara yuvarlanırlar. Dahası, bugün Cumhuriyet Devrimi'nin İkinci Taarruzu saflarına girmeden, emek ve özgürlük adına hiçbir başarı elde edilemez."

(Perinçek, **ÖDP'nin Kimliği**, s. 106)

İşbirlikçi bile olsa...

" 'TC devletine karşıtlık', emperyalizme karşı mücadele ekseninden koparılınca, TC'ye karşı,

emperyalistlerle işbirliğini haklı ve yerinde görmeye kadar varıyor. Ultra-solun bilimsiz ve bilinçsiz 'devlet düşmanlığı', 222'nin emperyalizmi davet çizgisini onaylıyor. 'TC başdüşman' olunca, ona karşı mümkün olan en geniş güçlerle, bu arada emperyalizmle birleşmek de doğal oluyor. "İşte emperyalizme karşı mücadeleyi esas almak, burada görüldüğü gibi, karşıdevrim safına düşmemek için gereklidir. Türkiye yönetimine karşı mücadele, her zaman emperyalizme karşı mücadele eksenine bire bir oturmaz. Türkiye devleti, özellikle Türk Silahlı Kuvvetleri, 1996 sonbaharından beri, ABD emperyalizmiyle veya Avrupa emperyalistleriyle zaman zaman ve göreceli çelişmeler içine girmektedir. İşbirlikçi bile olsa Ezilen Dünya'da devlet, emperyalizmin sınırsız sömürsünün önünde gene de bir engel oluşturur. İşgal etmek ve sömürgeleştirmek, yani Ezilen Dünya devletini ortadan kaldırmak, emperyalizmin vazgeçemeyeceği eğilimidir."

(Perinçek, **ÖDP'nin Kimliği**, s. 148)

"1920 ve 30'larda Kemalist Devrim'in silahlı gücünü oluşturan Ordu'ya devrimciler olarak yürekten duygular besliyoruz."

("Ordu ve Militarizm", **Teori**, Sayı: 135, Nisan 2001, s. 78)

"Avrupa Birliği'nin tüm temel metinlerinde Milli Güvenlik Kurulu'nun tasfiyesi öngörülüyor. 27 Mayıs Anayasası'yla oluşturulan Türkiye'nin ulusal güvenliğini sağlamakla yükümlü en üst Anayasal organın tasfiyesi, parçalama operasyonunda kilit öneme sahiptir."

(Adnan Akfırat, "Batı Basınında Türk Ordusu", **Teori**, Sayı: 134, Mart 2001, s. 70)

Perinçek'in 12 Eylül 'Sorgu'su:

Hizmetlerimizin karşılığı bu mu olacaktı!

"Partimiz, orduyu parçalamak bir yana, orduyu düşman ilan edenlerin adresini göstermiştir. (...) Orduyu savunan tutumumuzu her olayda ortaya koyduk. Subaylara ve askerlere kurşun sıkılmasını her seferinde kınadık."

(Doğu Perinçek, "Sorgu", **TİKP İddianame ve Sorgu**, Derleyen: Selim Arıkdal, Avukat Hüseyin Gökçearslan'ın kendi yayını, Ankara 1981, s. 129)

"Partimizin ayrılıkçılık ve bölücülüğe karşı tutumu, Doğu bölgesindeki çeşitli illerimizin vali, emniyet müdürü ve sıkıyönetim komutanlarınca da kabul ve ifade edilmiştir. Mahkemenizden, kendilerinin tanık olarak dinlenmesini talep edeceğiz."

(Doğu Perinçek, "Sorgu", **TİKP İddianame ve Sorgu**, s. 139-40)

"(Aydınlık'ın) 'Bilinmeyen Sol' dizisinde ise, sahte solcu terör çetelerinin halkı hedef alan cinayetleri aydınlatılmıştır.

"Devlet, teröre karşı mücadelede Aydınlık'tan yararlanmıştır. Birçok yetkili bu gerçeği belirtmiş ve Aydınlık'a sık sık başvurmuştur."

(Doğu Perinçek, "Sorgu", **TİKP İddianame ve Sorgu**, s. 166)

"Urfa, Hilvan, Siverek'te devletin yönetim ve emniyet görevlileri, (...) Apocular karşısında boyun eğerken, TİKP üyeleri tek başlarına kaldıkları zaman bile bu cinayet çetesine karşı mücadeleye devam etmişlerdir. Bu, her yerde böyledir. (...) Öte yandan, bizim bu kararlılığımız hayret ve övgüyle karşılayan valilerin, emniyet müdürlerinin ve sıkıyönetim görevlilerinin sayısı da az değildir. Kendilerinin tanık olarak dinlenmelerini isteyeceğiz."

(Doğu Perinçek, "Sorgu", **TİKP İddianame ve Sorgu**, s. 179)

"12 Eylül Harekatını 'terörün kökünü kazıma' amacından saptırarak, 'solun ve demokrasinin kökünü kazıma' mecrasına sokmak isteyen güçler, devleti yanıltarak bu soruşturmanın (TİKP hakkındaki soruşturma) açılmasını sağlamışlardır."

(Doğu Perinçek, "Sorgu", **TİKP İddianame ve Sorgu**, s. 195-6)

"İki yıl içinde beş bin yurttaşımızın hayatını kaybettiği bir kargaşalık ve bunalım dönemi yaşadık. Ülkemiz iç savaşın eşiğine kadar geldi. Bugün millet olarak karanlık ve acılı günleri geride bırakma çabası içindeyiz.

(...) Hayat, Türkiye İşçi Köylü Partisini doğrulamıştır."

"Teröre karşı iç barışı, bölünmeye karşı birliği, zorbalığa karşı özgürlüğü, dış tehdide karşı bağımsızlığı savunan TİKP hakkında dava açılmamalıydı."

(D. Perinçek, "Sorgu", **İddianame ve Sorgu**, s. 107)

Perinçek isyan ediyor!: "Özellikle İddianamenin devlet, ordu ve Atatürk ile ilgili bölümleri, gerçeğe bağlılık duygusu olan her insanı isyan ettirecek niteliktedir. TİKP'nin bu konulardaki çok açık ve herkesçe bilinen tutumu, İddianamede başaşağı çevrilmiştir."

(Perinçek, "Sorgu", **İddianame ve Sorgu**, s. 188)

"Dış tehdide karşı devleti ve orduyu savunduk

"İddianame, bizim devleti yıkmak ve orduyu parçalamak için çalıştığımızı ileri sürüyor. (...) TİKP'nin devlete ve orduya karşı tutumu son derece açıktır. TİKP, dünyadaki gelişmeleri değerlendirerek, 1978 Ocağındaki kuruluşundan itibaren Türkiye devletini ve orduyu, dış tehdide karşı koruma ve güçlendirme çizgisi benimsemiş ve uygulamıştır. Bunun yüzlerce kanıtı vardır."

(Perinçek, "Sorgu", **İddianame ve Sorgu**, s. 124)

"Orduyu parçalamak amacını güden bir parti, hiç ordunun daha fazla silahlanmasını ve modernleşmesini ister mi, hiç orduya yönelen saldırılara göğüs gererler mi?

"Partimiz, orduyu parçalamak bir yana, orduyu düşman ilan edenlerin adresini göstermiştir."

(Perinçek, "Sorgu", **İddianame ve Sorgu**, s. 129)

"Kontrgerillaya karşı kampanyamız, orduyu değil devlet içine yuvalanmış yasadışı güçleri hedef almıştır. İstisnasız bütün belgelerimizde kontrgerillayı nitelerken 'devlet içine yuvalanmış', 'devlet içine mevzilenmiş', 'devlet içine sızmış' yasadışı güçlerden, 'odaklardan' ve 'obalardan' söz edilmiş, bunların 'MHP'nin devlet içindeki suç ortakları' olduğu tekrar tekrar vurgulanmıştır."

(Perinçek, "Sorgu", **İddianame ve Sorgu**, s. 134-5)

"'Bilimsel sosyalistler daima devleti yıkmaya çalışırlar' türünden bir yargı saçmadır." Bu cümle, Perinçek'in 12 Eylül mahkemelerine verdiği "Sorgu"nun bölüm başlıklarından biri.

(Perinçek, "Sorgu", **İddianame ve Sorgu**, s. 175)

Kürt sorunu

1971: Teori dergisinin, Kürt Sorunu ve Sosyalistler başlıklı sayısında, Aydınlıkçı hareketin, 1970, 1973 ve Ocak 1978 tarihli belgelerinde Kürt Sorununda Aydınlık'ın metinleri yayınlandı. TİKP'nin konuyla ilgili hiçbir görüşüne yer verilmeyen dergide, 1970-71'de Aydınlıkçıların Kürt sorununa ilişkin yaklaşımları şu sözlerle anlatılıyor:

"Türkiye sosyalist örgüt ve grupları içinde Kürt sorununda kapsamlı ve ilkeli devrimci tavrı ilk önce Aydınlıkçılar aldılar. Bu tavrın ilk belgeleri, 1970-71 yıllarındaki Proleter Devrimci Aydınlık dergileri ile İşçi-Köylü gazetelerinde görülür. Hatta Aydınlıkçılar bu enternasyonalist tutumları nedeniyle daha sonra THKP/C ve THKO örgütlerini kuran arkadaşlar tarafından 'Devrimciler ile Ordunun arasını açıyorsunuz' diye eleştirildiler."

("Kürt Sorunu ve Aydınlıkçılar", **Teori**, Sayı: 15, Mart 1991, s. 3)

1977: "Proletarya, Kürt milli hareketinin silah zoruyla ezilmesine **her şart altında** karşı çıkar. Hangi sınıfın önderliğinde olursa olsun ve hangi gelişmelere yol açarsa açsın Kürt halk kitlelerini peşinden sürükleyen bir milli harekete karşı zor kullanılması, emperyalizmi güçlendirir, iki milliyetten halkımızın birliğini baltalar ve devrime büyük zarar verir."

("Aydınlık'ın Tezleri/Milli Mesele (Mart 1977)/[TİİKP I. Kongre Belgeleri]", **Teori**, Sayı: 15, Mart 1991, s. 39)

1977: "Kemalist burjuvazi Milli Kurtuluş Savaşından sonra emperyalizmle adım adım uzlaştı ve toprak ağalarıyla ittifak kurdu. Buna bağlı olarak Kürtler üzerindeki milli baskı ve zorla eritme siyaseti de ağırlaştı. Bu dönemde ardı ardına patlak veren Kürt milli hareketleri ortaya çıktı. Şeyh Sait İsyanı, feodallerin önderliğindeydi, fakat bu isyan köylü kitlelerini peşinden sürüklediği için milli bir yöne sahipti. İngiliz emperyalistleri (...) bu isyanı destekledi. Daha sonraki Ağrı, Zilan ve Dersim İsyanlarında Kürt halk kitleleri milli zulme karşı ayaklandılar."

("Aydınlık'ın Tezleri/Milli Mesele (Mart 1977) [TİKP I. Kongre Belgeleri]", **Teori**, Sayı: 15, Mart 1991, s. 38)
1979-81

Bu dönemde ortaya çıkan 222'yi "Doğu'nun MHP'si" olarak niteledi.

"(Manşet MGK, 6 ilde daha sıkıyönetim önerdi: Adıyaman, Hakkari, Tunceli, Diyarbakır, Mardin, Siirt"

(**Aydınlık**, 25 Nisan 1979)

"Apocuların MHP'yi kurtarma operasyonu."

(**Aydınlık**, 4 Temmuz 1979)

"Eğer biz karşı saldırıdan korkmuş olsaydık, (...) Apocular iddianamesi bugünkü olgunluğuyla ortaya çıkamazdı."

(Doğu Perinçek, "Sorgu", **TİKP İddianame ve Sorgu**, s. 136)

"Partimiz ayrılıkçılığa ve bölücülüğe karşı en kararlı mücadeleyi yürütmüştür.

"Partimiz, bütün belge ve çalışmalarında Sovyetler Birliği'nin bölücü çabalarına dikkat çekmiş, bu çabaları bir mesele halinde kamuoyunun önüne getirmiş, mücadelesini vermiş, bu yüzden en değerli yöneticilerinin katledilmesine ve çok sayıda arkadaşımızın yaralanmasına yol açan saldırılara göğüs germiştir.

"Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığının hazırladığı 'Apocular İddianamesi' de buna tanıktır. Bu iddianame, bizim dikkat çektiğimiz ve bir bir ortaya çıkardığımız gerçekler üzerine kurulmuştur. İktidarların Apoculara göz yumduğu bir ortamda, Partimiz yöneticileri ve üyeleri bu gerçekleri, Apocuların kurşunlarına göğüs gererek ortaya çıkarmışlardır. Partimiz, Türkiye'mizin birliğini, lafla değil, en değerli yöneticilerinin hayatları pahasına savunmuştur. (...)

"Partimizin ayrılıkçılık ve bölücülüğe karşı kararlı tutumu, Doğu bölgesindeki çeşitli illerimizin vali, emniyet müdürü ve sıkıyönetim komutanlarınca da kabul ve ifade edilmiştir. Mahkemenizden, kendilerinin tanık olarak dinlenmesini talep edeceğiz."

(Doğu Perinçek, "Sorgu", **TİKP İddianame ve Sorgu**, s. 138-40)

1990-1991

Sosyalist Parti'nin "Kürt Sorununa Çözüm: Demokratik, Federal, Emekçi Cumhuriyeti" başlığını taşıyan ve 1991 yılında yapılan genel seçimler öncesi yayınlanan 15 maddelik programın birinci maddesi:

"Kürt milleti, kendi kaderini tayin hakkına kayıtsız şartsız sahiptir. Eğer, isterse ayrı bir devlet kurabilir. Emekçilerin çıkarı, demokratik bir halk devrimiyle tam hak eşitliği ve özgürlük temelinde, gönüllü birliği gerçekleştirmededir. Ayrılma hakkı, gönüllü birliğin her zaman vazgeçilmez koşuludur."

(**İkibin'e Doğru**, Sayı: 29, 15 Eylül 1991, s. 16)

"Türkiye'de sol farkında değildir ama, bugün Güneydoğu Anadolu'da anti-feodal devrim başlamıştır ve Türkiye devrim sürecine girmiştir. Toprak ağalığı, aşiret reisliği ve şeyhlik paramparça olmakta, dağılmaktadır. (...) Bir sosyal devrim ve köklü değişiklik başlamış oralarda. (...) Cumhuriyet Devrimi köylü devrimiyle tamamlanmadı, toprak reformu yapamadı ve Kemalist Devrim ağalığı ve şeyhliği kaldırmadı. Kaldıramadığı için de özgür köylü yaratılamamıştır ve buralarda Cumhuriyet oluşturulamamıştır. Şimdi ise köylülerin eliyle Cumhuriyete dönüşüyor oralar."

(Perinçek, "Türkiye Büyük Olaylara Gebe", **Teori**, Sayı: 7, Temmuz 1990, s. 9)

Perinçek'in 1991 yılında yapılan seçimden önce parti politikasıyla ilgili söylediklerinden: "Kürt meselesi: Bu noktada gümbür gümbür olmamız gerekir. Hiçbir şeyden korkmayacağız. (...) Kürtlere ne istiyorsunuz diye soracağız. Birleşmek isterlerse başımızın gözümüzün üstünde yerleri var. Yok ayrılmak isterlerse iradelerine saygı duyacağız. Biz referandum yapacağız. Kürt halkına soracağız. Sadece Kürt halkına değil, bir coğrafyaya soracağız (...). 'Bu topraklarda ayrı bir devlet kurmak istiyor musun? Evet mi, hayır mı?'"

(Doğu Perinçek, "Seçimlerde 'Ayağa Kalk' Harekatı", **Teori**, Sayı: 21, Eylül 1991, s. 9)

"222 sosyalist ve esas olarak enternasyonalist bir örgüttür."

(Doğu Perinçek, "Sosyalist Parti'nin Seçim Bilançosu", **Teori**, Sayı: 24, Aralık 1991, s. 12)

1994

"Seçimden önce Parti önderliği içinde Güneydoğu'da seçime girmeme fikri çıktı. Genel olarak önderliğin havası faaliyet göstermediğimiz yerde seçime girmeyelim şeklindeydi. Bunun çok temel bir ideolojik nedeni var: O alanı Kürt milliyetçiliğine ait kabul etmek!"

(D. Perinçek, "Sınıf Mücadelesinin Başına!", **Teori**, Sayı: 53, Mayıs 1994, s. 41)
"222 esas olarak Batıya yönelmiştir."

(Perinçek, "Sınıf Mücadelesinin Başına!", **Teori**, Sayı: 53, Mayıs 1994, s. 42)
İşçi Partisinin 1994 tarihli Program Değişikliği Taslağında Kürt sorununun adı bile yok. "Eşitlik, Irkçı Baskılara Son" başlığını taşıyan 'ilgili' bölüm:
"Herkes; dil, ırk, milliyet, cinsiyet, siyasal düşünce, felsefi kanaat, din ve mezhep ayrımı gözetmeksizin yasa önünde eşittir.
"İşçi Partisi, herhangi bir ırkın veya bölgenin diğerlerine hakim veya diğerlerinden ayrıcalıklı olmasına karşı mücadele eder.
"Demokratik halk iktidarı, Türkiye halkının barış, kardeşlik ve gönüllü birlik içinde kendine özgür verefahlı bir gelecek yaratmasının karşısındaki engeller olan ırkçı baskı politikasının, bölgeler arası eşitsizliğin ve şovenizmin temellerini ve bütün belirtilerini ortadan kaldırır.
İşçi Partisi, Türkiye'nin kültürel zenginliğinin ve tarihten gelen gerçeklerin ortaya konmasını ve tartışılmasını bile yasaklayan 'Siyasi Partiler Yasası'ndeki ve diğer yasalardaki hükümlerin değiştirmesi için mücadele eder."

("İşçi Partisi Program Değişikliği Taslağı, **Teori**, Sayı: 54, Haziran 1994, s. 61)
1998

"Çözüm sıranmış politikalarda. Çözüm vardır. Bütün mesele, Türkiye'nin ulusal birliğinin temel taşlarından biri olan Kürt Halkı'nın, tıpkı Kurtuluş Savaşı'ndaki gibi, bağımsızlık ve birliğin aktif savunucusu ve savaşçısı olmasıdır."

(Perinçek, "Misak-ı Milli ve Müdafaa-i Hukuk'un Neyi İçerdiğini Biliyor muyuz?", **Aydınlık**, Sayı: 595, 13 Aralık 1998)
1999

"Kurtuluş Savaşından sonra uygulanan politikalar başarılı olsa ve bugün herkes 'Ne mutlu Türküm diyene' sloganı çevresinde birleşseydi, hiç kuşkusuz olumlu olurdu. Bilimsel sosyalistler, milliyet kökeninden hareketle ayrılmalar çıkarmaktan yana olmadıkları gibi, doğal özümlemeye (asimilasyon) de itiraz etmezler. Ne var ki bu politikanın istenen başarıyı sağlamadığı ve Kürt yurttaşlarımızın önemli bir kısmının özümlemediği görülüyor."

(Doğu Perinçek, "Altı Ok", **Aydınlık-Ek**, Sayı: 617, 16 Mayıs 1999, s.6)
"Kürt solu adı altında her türlü örgütlenme, sonuç olarak Kürt milliyetçi bir çizgiyi geliştirir ve buradan 'Kürt sosyalistliği' çıkmaz."

(Bayram Yurtçık (İşçi Partisi Kardeşlik Bürosu Başkanı ve Teori Yazı Kurulu Üyesi),
"Savrulmalardan Mutlaka Sakıalım", **Teori**, Sayı: 117, Ekim 1999, s. 62)
"Öcalan, ilk duruşmada ve ilk söz olarak Türkiye'ye hizmet etmek istediğini söylemiştir ve yargılama boyunca savunduğu görüşlerle böyle bir hizmette bulunmuştur; bunu kimse inkar edemez.
"Üzerinde durmak istediğimiz şudur: Hiç kimse Öcalan'ın söylediklerinin içeriğine bir itirazda bulunmamaktadır."

(Doğu Perinçek, "Başyazı: Öcalan'ın Hizmeti", **Aydınlık**, Sayı: 621, 13 Haziran 1999)
Öcalan'ın İmralı savunmasıyla ilgili olarak, **Aydınlık**, "Öcalan'ın Savunmasından Bölümler" başlıklı bir yazıda, Öcalan'ın, **Aydınlık**'ın onayladığı Türk-Kürt birliğini öne çıkaran sözlerini "Birlik politikası" alt-başlığı altında, Öcalan'ın ABD'ye göz kırptığı ifadeleri "ABD'ye sesleniş" alt-başlığıyla verdi.

(**Aydınlık**, Sayı: 621, 13 Haziran 1999, s. 11)

İhbarcı Aydınlik'tan seçmeler

"Maceracılık, bugün Türkiye'de artık halk düşmanı ve devrim düşmanı bir nitelik kazanmıştır. Sovyet sosyal emperyalistleri, 1970 yıllarından beri maceracı örgütlerin içine sızıyor, bunlar aracılığıyla Türkiye'yi iç kargaşalığa sürüklüyor ve halkın güçlerini bölmeye çalışıyorlar."

(Doğu Perinçek, "Başyazı: Yolumuz Aydınliktır, Gelecek Aydınlik", 20 Mart 1978 (ilk sayı))
"Beş işçinin öldürülmesini lanetliyoruz. Kim yaparsa yapsın, hangi görüş adına yapılsa yapılsın, Ümraniye'de beş işçinin öldürülmesi halk düşmanı, devrim düşmanı bir eylemdir. (...) Komandolar, İstanbul Üniversitesinden çıkan öğrencilere bomba atıyor ve altı öğrenciyi katlediyor. (...) Her iki halk düşmanı eylemin ipleri aynı adamların elindedir. (...) Artık Türkiye'de Kontrgerilla kimi zaman TİKKO, kimi zaman Acilciler veya benzeri bir adla ortaya çıkıyor. (...) Maceracılık artık halk düşmanı, devrim düşmanı bir nitelik kazanmıştır. (...) Devrimcilerin bunlarla hiçbir ortak yanı

yoktur. Sahte solla beraber yürüyenler, halkla birlikte yürüyemez. Maceracılıkla mücadele bugün Kontrgerilla ile mücadelenin bir parçasıdır."

(D. Perinçek, "Başyazı", 23 Mart 1978)

"(Manşet TİKKO'cu denen halk düşmanları kendilerinden ayrılanları ölümle tehdit ediyor."

(24 Mart 1978)

"Hala 'kol kırılır yen içinde' diyenler var. Kimin kolu bu maceracılık? Devrimciler sahte solcularla aynı 'yen' içinde mi dururlar? Olaylar gösteriyor ki, TİKKO-MİKKO denen örgütler, devrimciliğin bir kolu değil, Kontrgerillanın bir koludur."

(D. Perinçek, "Başyazı", 24 Mart 1978)

"Devrim düşmanı TİKKO'cu şef Sabri Koçyiğit'i gizli eller himaye ediyor."

(Birinci sayfada haber başlığı, 26 Mart 1978)

"Bunların komandolardan ne farkı var? İGD'lilerle Devrimci Yol'cular mahkeme kurup, 3 devrimci öğrenciyi okuldan uzaklaştırdılar. Mahkemenin kuruluşunda elebaşılığı Ali Menteş adlı Devrimci Yol'cunun yaptığı öğrenildi."

(28 Mart 1978, s. 7)

"Bazı sahte solcu gruplar, TİKKO'cu canileri açıkladığımız için bizi 'ihbarcılık'la suçluyorlar. Kimi, kime ihbar etmişiz? Kontrgerillayı Kontrgerillaya ihbar etmek kadar anlamsız bir şey olabilir mi?"

(29 Mart 1978, s. 5)

"Size bir hafta süre, yoksa isimlerinizi açıklarız!" (Aydınlık'ın satışını engelleyen Devrimci Halkın Yolu taraftarlarına tehdit)

(2 Mayıs 1978, s. 1 ve 7)

"Provokasyon basını işbaşında. Şefliğini Garbis Altınoğlu'nun yaptığı Devrimci Halkın Birliği adlı dergi..."

(14 Ocak 1979, s. 1)

"Kız yurdunda oda basan Dev-Sol taraftarları..." (İsimler veriliyor)

(11 Mart 1979, s. 5)

"Dev-Solcular Bursa DGB'ye saldırdı." (İsimler veriliyor)

(17 Mart 1979)

"Tunceli'de Halkın Kurtuluşçuları Apocular arasında çatışma. Hakkı Karabulut adında bir Apocuyu döven HK"

(11 Nisan 1979, s. 7)

"Çatışmadan kaçan Hikmet Uygun aranıyor. Evlerden birinde, cesaret verici serumlar bulundu." Bu habere yorum yazısının başlığı: "Moskova'nın cesaret serumu"

(15 Nisan 1979)

"Aydınlık'ı ihbarcılıkla suçlayanlar unutmasınlar ki, Aydınlık, 49 sahte solcu tekkenin elebaşlarının künyesini açıklayabilecek güç ve imkana sahiptir."

(Hüseyin Üstün, "DHY'ci Arkadaşa Mektup", 24 Nisan 1979)

"Tunceli'de sahte solun zorbalığı." (İsim veriliyor)

(2 Mayıs 1979, s. 5)

"Sahte TKP'nin adamı gözaltında. Fevzi Şolt 1 Mayıs'ta üzerinden çıkan 526 bin lirayı izah edemiyor. Makina Mühendisleri Odası Genel Başkanı Fevzi Şolt'un, TKP'nin İzmir'deki 1 Mayıs gösterilerinde gözaltına alınmasından sonra..."

(11 Mayıs 1979, birinci sayfa)

"Siirt'te Şeyh İsmet Aydın'ın oğlu 'Apocu', Siirt yeraltı dünyasının en ünlü isminin oğlu 'Apocu'..."

(Doğan Yurdakul, "Açıkça", 12 Mayıs 1979)

"TKP'nin 'Savaş Komiteleri' işbaşında. Saldırganların başını İGD'li T. Ç., H. Ö. ve H. A. çekiyor." (İsimler açık olarak veriliyor)

(16 Mart 1979)

"CHP Gençlik Kolları başkan adayı Fidan: Partinin tutumu yüzünden KÖY-KOOP TKP'nin denetimine girdi."

(20 Mayıs 1979)

"Apocuları kim koruyor? Mahsum Korkmaz yakalanamadı. MİT'le ilişkileri var. Serserilerden, esrarkeşlerden, MHP'li eski kiralık katillerden oluşan bir ekip kurdular." (Yedi kişinin olduğu fotoğraf altı yazısı: "Seyyar vurucu tim")

(22 Haziran 1979)

"Apocular: Ali Haydar Kaytan ve Metin Güzgöze nerede?"

("Doğudaki 15 Grup" Dizisi, 2 Temmuz 1979)

"Manşet: Bu cinayet şebekesinin peşini bırakmayacağız." (Ali Haydar Kaytan'ın da aralarında olduğu isimler veriliyor)

(7 Temmuz 1979)

"Manşet: Apocu caniler hakkında ne biliyorsanız gazetemize ve ilgili mercilere iletiniz."

(8 Temmuz 1979)

"Apo kimdir? Diğer elebaşılar ve katiller." (19 kişinin adı veriliyor.)

(6 Ağustos 1979)

Apocu olduğu iddia edilen 40-50 kişinin adı açıklanıyor.

(7 Ağustos 1979)

"Manşet: İşte Apo!" (Abdullah Öcalan'ın ilk fotoğrafı)

(27 Ağustos 1979)

"Her yerde aranıyor" (Öcalan'ın yeni bir fotoğrafının altındaki yazı)

(29 Ağustos 1979)

"Manşet: (Samandaş'dan) Silahları İGD Başkanı sokuyor." (İsim veriliyor)

(8 Ocak 1980)

"İstanbul'da kurtarılmış bölgeler" dizisi (Dizi boyunca çok sayıda devrimcinin adı veriliyor)

(18 Şubat 1980)

"Manşet: Erlerin katilleri Yoldaşcan ve Küçükertan." (Bu iki devrimcinin fotoğrafları altında politik özgeçmişleri anlatılıyor. Aydınlık bu yayınıyla poliste adını vermeden direnen devrimci Remzi Küçükertan'ın deşifre edilmesini 'sağladı'.)

(7 Mart 1980)

"Manşet: Aktancılar kendilerini ispat için cinayet işliyor." (Aktan İnce, Osman Yaşar Yoldaşcan ve Fatih Öktülmüş'ün fotoğrafları ve haklarında bilgi)

(8 Mart 1980)

Devrimcilere: Söz, bir daha yapmayacağız!

"Parçalanmış olan sosyalist hareketin herhangi bir grup veya örgütünün sınıfsal mevzilenmedeki yerini, bizim partimize karşı tavrı değil, emperyalizme ve hakim sınıflara karşı pratikteki gerçek yeri belirler. (...) Halkın saflarında yer alan herhangi bir sosyalist veya demokratik hareket, şu veya bu nedenle bize saldırırsa bile, cephemizi emperyalizme ve hakim sınıflara dönmekte ısrar etmeli, sol içinde dar çekişme ve kapışmalara girmemeli ve soldan gelen hücumlara misillemede bulunmamalı(...)yız."

"Çıkardığımız dersleri, bir daha aynı hatalara düşmeme kararlılığıyla Türkiye sosyalistlerine sunuyoruz."

("TİKP Bilançosu: Türkiye İşçi Köylü Partisi 2. Genel Kongre Kararı / 27 Aralık 1992 / Ankara", **Teori**, Sayı: 38, Şubat 1993, s. 27 ve 48)

On yıl sonra...

Yaklaşık on yıl sonra, Aydınlık'ın kapak spotu: "Fotoğraflarla / Sol maskeli gruba MİT-Polis

koruması. Ulusal Gençlik Birliğinin Bağımsızlık Yürüyüşü sergisine saldırdılar.”

(**Aydınlık**, Sayı: 23/722, 20 Mayıs 2001)

Perinçek'in yorumu: "SüperNATO ve işbirlikçileri, 1970'lerde 'Sol içi' şiddeti kışkırtmış ve örgütlemişlerdir. (...)

"CIA ile işbirliği yaptıklarını iftiharla söyleyen MİT şefleri, bazı sol örgütleri bilinen yöntemlerle ve uyuşturucu ağının içine çekerek denetim altına almışlardır. Dahası, SüperNATO-MİT ikilisi, özel taşeronluk görevi için 'Sol' maskeli şebekeler örgütlemiştir. Bunlara, uyuşturucu işi dışında da kirli işler yaptırılmıştır; hatta emekli general öldürtülmüştür. [DHKP-C kastediliyor.] Ancak bu taşeron faaliyetinden daha vahimi, bu örgütlerin üniversite zaptiyeleri olarak kullanılmalarıdır. Artık gençliğin bağımsızlık mücadelesinin önüne sürülen esas olarak bunlardır.

"Zamanlamaya dikkat ediniz, ne zaman SüperNATO'ya kargaşalık gerekiyor, ne zaman gençliğin sindirilmesi lazım, ne zaman bir devrimci eylemin bastırılması veya bölünmesi gerekiyor; hep bu sol maskeli grupları görevlendiriliyor. (...)

"Gençliğimizin üzerine kırk yıldır, sağ veya sol maskeli, ama hepsi de, 19 Mayıs'a, Türkiye bayrağına, Cumhuriyet Devrimi'ne, Büyük Devrimci Önder Atatürk'e düşman olan başıbozuk örgütleri sürenlere, artık milletçe dur demenin zamanı gelmiştir."

(Doğu Perinçek, "Yürüyün Benim Güzel Jön-Türklerim", **Aydınlık**, Sayı: 23/722, 20 Mayıs 2001, s. 3)

Aydınlık'ta devrimci eğilim

"Rapor Taslağı 222'nin Batı ile yakınlaşma girişimlerini abartarak '222 liderliği açıkça Yeni Dünya Düzeni içinde roller almaya taliptir ve bu yönde politikalar geliştirilmektedir' demektedir. Devamla '222 liderliğinin sonuçlarını bilerek bu tavrı aldığı görülüyor. Çünkü gelişme ufkunu milli düşmanlıkta ve Batı'yı ikna etmekte görüyor. Açıkçası Bosna-Hersek ve Kuzey Irak modeli benimsenmektedir' görüşü ileri sürülüyor. Bu tespit, 222'daki milliyetçi eğilimleri aşırı abartma, hatta onu gerici bir çizgiyi benimsemekle suçlama vardır. Bu tür yaklaşımlara bir süre sonra, 'Kardeş kavgasına yol açmayı önlemek', 'istikarî, barış korumak', '222 emperyalizmin safında' gibi gerekçelerle 222'nin düşman saflarında ilan edilmesi gündeme gelebilir.

"Hele emperyalizmin dünyada ezilen ülkelerdeki devletleri yıkmaya süreci başlattığı, yeni bir sömürgeleştirme saldırısına giriştiği 'Kürt sorununda baş düşman emperyalizm', 'ABD Birinci Cumhuriyeti yıkmaya uğraşıyor' gibi tahliller, iç gericiliğe karşı mücadeleyi bulandırma tehlikesini güçlü bir şekilde taşımaktadır. Bugün emperyalizme karşı mücadele, milliyetçiliğe kaymak, çok önemlidir, fakat 'İçinde bulunduğumuz mevcut koşullarda baş düşman kim, esas hedef ne?' sorularına açık cevaplar olmalı. İşgal veya çok özel durumlar olmadan emperyalizmin baş düşman ilan edilmesi yanlışına tekrar düşülmemeli.

"Rapor Taslağı Parti'nin Kürt Sorununda yaptıklarını abartarak üzerine düşeni yapmasının önünü tıkamaktadır. Örneğin IMF'nin dayattığı çözümlere karşı İP'nin, bir anlamda açıl talepleri içeren çözüm önerileri içinde Kürtlere karşı sürdürülen savaşın sona erdirilmesi yoktur.

"Taslakta, Parti'nin gücü abartılırken, (Örneğin, ülkenin her yerinde örgütlü olduğunu söyleyerek), bazı sosyalist çevreler 'dergi halinde örgütlüdürler ve esas işlevleri de sosyalistlerin birleşmesini engellemektir' denerek küçümsemekte ve karşıya alınmaktadır. Birlik isteği zayıftır ve kibirlilik vardır."

(Mahmut Nedim Çiğdemal, "MKK Önerilerine Eleştirilerim", **Teori**, Sayı: 55, Haziran 1994, s. 67-8)

"Son zamanlarda yazılıp çizilen kimi sözcükler adeta havada uçuşuyor. Hani bazen yaz günlerinde, küçük hortumlar olur, önüne kattığı her şeyi havalandırır, fakat yeterince uzağa götüremez. Bu arada insan, bu hortumun havaya kaldırdığı bazı şeyleri tutmaya çalışır. Biz de bunları tutmaya çalışırken, bir bakıyoruz, elimizde Altı Ok, 28 Şubat kalmış; devrim, sosyalizm, komünizm ise havada uçmaya devam ediyor. Elimizde kalan Altı Ok ve 28 Şubat'ı birilerine götürüyoruz, görenler 'Bunlar başkalarına ait' diyor. O zaman, yanımızda bulunan arkadaşlarımız da başlarını önüne eğip gerisin geri devrim, sosyalizm, komünizm peşine düşüyor. Çünkü bunlarsız partinin örgütlenemeyeceğini anlıyor, fakat 28 Şubat'ı elinde tutan arkadaş hala ısrar ediyor: 'Kitlem, arkadaşım, sen bunu benimse, ben gidip diğerlerini de getiririm... vb.'

"Diğer yandan, mevcut düzenin değişmesi için beklenti içinde olan kitleler hayal kırıklığı içinde bekliyorlar. Bekleyişleri o kadar uzun sürüyor ki, artık, değişim isteyen, değişimin sinyallerini veren gruplara dağılıyorlar. Bu sefer biz ne yapıyoruz, 'Emperyalizmin rüzgarına kapıldılar, aslında o yaz fırtınası da emperyalizme hizmet etti.'

"... Seçimden yenik çıkılmış, bunu, yenilgiyi bile genel başkan, ya da parti lideri zafer şeklinde göstermeye çalışır. Öyle olmazsa lider değildir zaten. Fakat bunun böyle olmadığını birilerinin söylemesi gerekir; böyle olmadığını söylecek olan kişiler de masa başında olanlar değil, bizzat kitlelerin içinde olanlardır.

"... Bütün mesele, geleceğe ait büyük umutların nasıl alevlendirileceğini ve alevin nasıl körükleneceğini bilmekte yatmaktadır. Söz konusu alev de, Fethullah Gülen'in yaptıklarını anlatmakla, ölüm kalım meselesi karşısında kendini kör testerelerden koruma refleksine giren Ordu'nun statükocu tavrını göklere çıkarmakla olmaz. Anlatılanlar doğrudur, fakat bizim komünist dünyamızın gerçekleri değildir.

"... Bu taktik işlenirken, olumlu gelişmelerde bulunan kesimlere yakınlık göstermekle birlikte, hiçbir zaman onların yedeğine düşmek gibi bir talihsizliğe düşmemek gerekir. Yoksa kitlelerin gözünde bekçinin bekçisi konumuna düşeriz.

"Emperyalizm anlatılırken de büyük bir yanlışlık yapılıyor, soyut bir emperyalizm kavramı yaratılıyor, oysa emperyalizmin yerli işbirlikçileri teşhir edilemeden, ne gerçek anlamı k22222ılabilir, ne de ona karşı mücadele taktikleri geliştirilir. Türkiye'deki sınıf savaşı herhalde Florida ya da New York'ta yapılmaz. Emperyalizm örneğini şundan dolayı verdim: Kitleler nasıl ve kiminle mücadele ettiklerini bilmeleri açısından yakın, yani somut düşman isterler."

(Macit Akgül (Alanya İlçe Başkanı), "Başka Kesimlerin Kurduğu Hayaller Üzerinde Politika Yapmak, Parti Örgütlenmesi Önündeki Engellerin En Büyüğüdür", **Teori**, Sayı: 117, Ekim 1999, s. 68-70)
"Geçmişte açıkladığımız İP-CHP-DSP ittifakı formülünün bir sol güçbirliği olarak kabul edilemeyeceğini hayat, tartışma götürmez biçimde hepimize kabul ettirmiştir. Seçimlerde oluşturduğumuz Sosyalist-Kemalist ittifakı ise, belirsizlikleri ve yetersizlikleri açısından tartışma götürür. Önümüzdeki dönemin en çetrefilli sorununun parlamentarizm ve İşçi Partisi olacağı kanısındayım.

"Taslak'ta, 'Yeni Dünya Düzenine karşı ulusal devleti savunmanın ifadesi olarak Türkiye'ye sahip çık sloganıyla seçime katıldık' deniyor. Burada sözü edilen hangi 'ulusal devlet'? Bu soruyu netliğe kavuşturmalıyız. Biz, Atatürk'ün kurduğu Devrimci Cumhuriyet'i, yani Anadolu İhtilali'nin yarattığı devleti savunuyoruz, bugünkü küreselleşme sarmalındaki devleti değil. Seçim sloganımız, yurtseverliğin ifadesi olan bir slogandır ve genel bir 'ulusal devlet' kavramıyla sınırlandırılmaz, hele mevcut devleti savunmamız söz konusu bile olamaz.

"Partimiz saflarında Kemalizm oldukça etkili olmaya başlamıştır. Tehlikeli olan, bu sosyalizm dışı görüşlerin sahiplerini Parti'yi, Sosyalist-Kemalist ittifakı bir partiye dönüştürme talebiyle ortaya çıkarmalarıdır. H. Yaman, bu görüşleri muğlak biçimde ortaya atmaya başlamıştır ve gizli talep, sosyalizm mücadelesi ve hedefini bir tarafa bıraktı, Partimizi Altı Ok partisine çevirmektedir."

(Mustafa Zulkadiroğlu (Merkez Propaganda Dairesi Başkanı), "İP ve Parlamentarizm: Önümüzdeki Dönemin En Kritik Sorunu", **Teori**, Sayı: 117, Ekim 1999, s. 64-59)

"Parti olarak Çin'i koruyan bir tavrımız var. Çin'deki geri dönüşü tespitte oldukça muğlak bir tavır alınmaktadır. Burada Sovyet revizyonizmini savunanların hatasına düşmemek için Çin'deki geri dönüşün tespiti iyi yapılmalı ve Sovyetler Birliği'ni nasıl eleştirdiysek Çin'i de eleştirmeliyiz."

("Bakırköy İlçe Örgütünün MKK Rapor Taslağı Hakkında Görüşleri", **Teori**, Sayı: 58, Ekim 1994, s. 50)

" 'İç Piyasaların Çökertilmesi ve Ezilen Dünya Devletlerinin Yıkımı' başlıklarında irdelenen süreç abartılmıştır. Bu durumda hakim sınıfların kanatları arasında bir saflaşmanın gözlenmesi gerekir. Ama böyle bir şey yoktur. Tam tersine emperyalizmle ilişkilerin ne boyutlarda olduğunu açık bir şekilde gösteren özelleştirme olayında da görüldüğü gibi aralarında tam bir mutabakat vardır. Keza emekçilere saldırırken de yekparedirler.

"Sonuçta 'Emekçi Cumhuriyeti Stratejisi' bölümünde direnme hattı kurulması ile ilgili kısmın 'Kurtuluş Savaşımızın, Cumhuriyet Devriminin ve 60 sonrası halk hareketinin kazandığı mevziden korumak' ibaresi ile tanımlanmış bir göreve işaret etmesi, ilgili hattın geri bir mevziden kurulması anlamına gelir.

" 'Kardeşlik ya da kendi kaderini tayin hakkı.' Vurgu nereye olursa olsun Kürt halkına mesaj verme gereği ihmal edilmektedir. Sorun, 222 önderliğinin saf değiştirmesi ya da kitle hareketinin durulması ile değişmemiştir, herhangi bir çözüme de ulaşmamıştır. Ve Kürt sorununun özünde Türkiye devriminin sorunu olduğu gözardı edilmektedir. Örneğin, emekçi hareketine hareketine önerilen programda iç savaşın sona erdirilmesi bulunmamaktadır."

("Çanakkale İl Örgütünün MKK Rapor Taslağı Hakkında Görüşleri", **Teori**, Sayı: 58, Ekim 1994, s. 49)

Yükselen Milliyetçilik ve Solun Zaaflı Tutumu

Ulusal 'onur'a değil, enternasyonalist bilincimize sahip çıkalım!

Mersin'deki Newroz gösterilerinde yere vurulan Türk bayrağını bahane eden Genelkurmay'ın başlattığı milliyetçi kampanyanın etkisi hâlâ sürüyor. Sivil-asker bürokrasinin başını çektiği bu

kampanyanın gerisinde yatan şey, işçi ve emekçi yığınların bilincini şovenizm zehriyle bulandırarak Türk ve Kürt emekçileri birbirine düşman etmektir. Bilindiği gibi, devletçi-faşist güçlerin topyekûn harekete geçtiği ve MHP-Ülkü Ocaklıların sahne önünde görüldüğü bu şovenist kampanya sonucunda Trabzon, Samsun, Sakarya ve Sivas'ta devrimcilere dönük linç girişimleri baş göstermişti. Sağlı sollu burjuva düzen partileri de devletçi-gerici güçlerin bu şoven harekâtını destekleyerek alkış tutmuşlardı.

Ne var ki, bu süreçte milliyetçiliği yükselten ve bayrak çığırtkanlığı yapanlar sadece devletçi-faşist güçlerle sınırlı kalmadı. Türk solunun ezeli zaafı olan milliyetçiliğin, yaşanan bu son olaylarda da bir kez daha nüksettiğini gördük. İrili ufaklı sol grup ve partiler, yükseltelen şovenizme karşı 'yurtseverlik', 'vatanseverlik', 'ulusalcılık' bayrağı altında milliyetçiliği soldan desteklemeye ve bilinçleri karartmaya giriştiler. Milliyetçiliğin böylesine yükseltildiği bir ortamda işçi sınıfının enternasyonalist siyasetine çok daha fazlasıyla çubuğu bükme gerekiyor.

Komünist Manifesto'da denildiği gibi, işçi sınıfının kendisine ait bir vatani yoktur. İşçi sınıfı enternasyonal bir sınıftır; onun vatani tüm dünyadır! Yurt-vatan-memleket denilen toprak parçalarını ise sermaye sınıfı çoktan kendi mülküne dönüştürmüş bulunmaktadır. Bu basit gerçeği işçi sınıfına taşımak gerekirken, bizim ulusalci sosyalist ve komünistlerimiz, vatani burjuvaziden daha fazla sevdiklerini ispatlama yarışına giriştiler.

Üst üste yayınlanan bildirilerde kimileri 'Türk halk onurunu yükselt!' derken, kimileri de 'solcuların ülkemizin bayrağıyla hiçbir sorunu olmadığını' ve hatta 'bu bayrağı bir bağımsızlık sembolü olarak taşıdıklarını' söyleyerek, 'gerçek ülke sevgisi'nin kendilerinde olduğunu iddia ettiler. Kimileri ise burjuvazinin 'bayrağı yere düşüren, ulusal onurumuzu ve bağımsızlığımızı hiçe sayan' uygulamalarından dem vurdu. Bazıları da faşist MHP'ye, 'bu mu sizin milliyetçiliğiniz' diyerek 'gerçek vatanseverler'in kendileri olduğunu kanıtlamaya çalıştı.

Tüm bu bayrak tantanasının orta yerinde liberal aydınlar da bir bildiri yayınladılar. Onlara göre 'Türk ve Kürt aşırı milliyetçiliğinin kıskırtmalarıyla' ortam gerilmekteydi; gereken sağduyuydu! Oysa son olayların faili Kürt halkı değil, yıllardır Kürt halkını ezen ve Kürt halkı üzerindeki tahakkümü sürdürmek amacıyla şovenizmi yükselten TC'nin statükocu-devletçi burjuva güçleridir. Ortada bir eşitlik olmadığına göre, ezilen Kürt halkı ile ezen TC'nin aynı kefeye kona-rak eleştirilmesi, sözümona milliyetçiliğe karşı duruyormuş gibi görünüp gerçekte ise büyük Türk şovenizmine ses çıkarmamaktır.

Bugün sağlı sollu yükseltelen milliyetçiliğin renk tonları farklı olsa da, özünde aynı şey savunulmaktadır. Böyle bir ortamda enternasyonalist mevzileri daha büyük bir kararlılıkla savunmak, işçi sınıfının enternasyonalist bayrağının ulusalci-milliyetçi bayraklarla karışmasına izin vermemek gerekiyor. Sahip çıkılması ve işçi sınıfına taşınması gereken, 'ulusal onur' bayrağı değil, proletarya enternasyonalizminin onurlu kızıl bayrağıdır!

Milliyetçilik işçi sınıfının göz bağıdır

Son dönemde milliyetçiliğin yükseltilmesinin ve işçi sınıfına şovenizm zehrinin bulaştırılabilmesinin birçok nedeni var kuşkusuz. Ama bu konuda en büyük etmen, işçi sınıfının örgütsüz ve dağınık oluşudur. Örgütsüz ve devrimci önderlikten yoksun işçi hareketi, burjuvazi tarafından rahatlıkla manipüle edilip yönlendirilebilmektedir.

Milliyetçiliğin, şovenizmin körüklenmesi yalnızca Türkiye'ye özgü bir olay değil; genel olarak dünyada böyle bir gidişat var. Çoğtandır Avrupa ülkelerinde 'aşırı sağ' denilen partilerin oy oranları yükseliyor. Fransa, Hollanda, Avusturya gibi ülkelerde Nazi artığı faşist partiler yabancı düşmanlığı yaparak, diğer ülkelerden gelen işçilere karşı ırkçı saldırılar düzenliyorlar.

Her ülke burjuvazisi, işçi-emekçi kitlelerin yaşadığı işsizlik, açlık ve yoksulluğun gerçek sebebi olan çürümüş ve siyaseten kokuşmuş kapitalist düzeni gözlerden irak tutmak amacıyla milliyetçiliğe sarılıyor. Böylelikle tüm sorunların kaynağı 'dışarıdan gelenler' olarak algılatılıyor ve sınıf çelişkisi gölgelenerek, esas çelişki ulusal çelişkiymiş gibi gösterilmek isteniyor. Kapitalist düzen altında inletilen işçi-emekçi kitleler, işsizlik ve yoksulluklarının gerçek sebebini diğer uluslardan işçiler olarak görüyorlar. Örgütsüzlüğün ve bilinçsizliğin hâkim olduğu böyle bir ortamda ırkçı-milliyetçi eğilimler güçleniyor.

Emperyalist hegemonya savaşının kızışmasıyla birlikte milliyetçilikteki yükseliş hız kazanmıştır. ABD emperyalizmi 11 Eylül saldırılarını bahane ederek içeride anti-demokratik yasalar çıkartmakla kalmadı, faşizan uygulamaları da devreye sokarak emekçi yığınların bilincini çarpıtmaya girişti.

'Terörizm' sopasını bilinçsiz kitleler üzerinde kullanan tekелci Amerikan burjuvazisi, Müslüman Asya halklarını düşman ilan ederek toplumu korkutmak, sindirmek, baskı altına almak istiyor. ABD emperyalizmi ülke içinde milliyetçiliği, şovenizmi yükselterek, Afganistan'da, Irak'ta giriştiği katliamları, işlediği insanlık suçunu Amerika'nın örgütsüz ve bilinçsiz emekçi yığınlarına onaylatmaya çalışıyor.

Genel olarak milliyetçilik zehri emekçileri uyutmak üzere bünyeye zerk edilirken, Türkiye özgülünde konu, aynı zamanda burjuvazinin kendi içinde yürüyen çatışmadan da bağımsız düşünülemez. Türkiye burjuvazisi çoktandır bir bölünmüşlük yaşıyor. Ayrı çıkarlara sahip burjuva kesimlerin politik yönelimleri de haliyle farklı oluyor. AB'ye girerek Avrupa sermayesi ile entegrasyonu derinleştirme perspektifi üzerinden başlayan tartışma, Türk burjuvazisinin iktidar bloğunu tepeden çatlatmış bulunuyor. Böylece burjuvazi içinde süre giden çatışma, siyaset arenasına çeşitli konular üzerinden yansıyor. Kürt ve Kıbrıs sorunu, Ermeni meselesi, devlet cihazının reorganize edilmesi konuları burjuvazi içindeki tepişmenin dışa vurmasına vesile oluyor.

Sağlı-sollu statükocu-devletçi güçler bu çatışma temelinde bir araya gelerek bir 'kızıl elma' koalisyonu oluşturmuş bulunuyorlar. Sivil ve askeri bürokrasi, ulusalcı geçinen burjuva kesimler, faşist MHP-BBP, gerici DYP, Zubatovcu İP, Kemalist 'Türk Solu' dergisi, Kemalist CHP, entelijansiyanın bir kesimi vb. aynı safta toplanmışlardır. Elbette bu kesimlerin sözcülüğünü askeri bürokrasi yapmaktadır; sağlı sollu diğer kesimler ise askeri bürokrasinin destekçiliğine soyunmuşlardır. Kürt sorununa inkârcı ve imhacı yaklaşan, Ermeni katliamını haklı gösteren, Kıbrıs'ın işgalini savunan tüm bu kesimlerin gerçekte savundukları, kendi çıkarlarına denk düştüğüne inandıkları eski statükodur.

AB uyum sürecinde tekелci burjuvazinin attığı adımlar, uluslararası gelişmelerle de birleşerek statükocu kesimleri bir hayli sıkıştırmış ve onların mevzi kaybetmesine neden olmuştur. Milliyetçilik zemini üzerinden başlatılan şoven harekâtın esas nedeni, işte bu statükocu güçlerin mevzilerini tamamen kaybetme korkusudur. Nitekim bayrak olayı üzerine bir bildiri yayınlayarak şoven harekâtın başını çeken Genelkurmay, son olarak Harp Akademilerinde Özkök'ün yaptığı konuşmayla statükocu-devletçi burjuva güçlerin hâlâ diri olduğunu ve iktidar mevzilerini terk etmeyeceklerini hatırlatmak istemiştir.

Talabani'nin Irak Devlet Başkanı olması, Irak Kürdistanında bir Kürt federe devletinin kurulma olasılığı, Öcalan'ın yeniden yargılanma ihtimali, Kıbrıs'ta Denktaş kliğinin gerilemesi ve seçimleri kaybetmesi statükocu güçleri fevri davranmaya itiyor. Bu güçler toplumu Türk milliyetçiliği temelinde politize etmeye ve arkalarına bir kitle desteği olarak iktidardaki mevzilerini korumaya çalışıyorlar.

İşte tam da böyle bir süreçte, bir taraftan da statükocu-devletçi burjuva güçlerin kalemşorları toplumdaki milliyetçi duyguyu yükseltmek amacıyla kıyamet senaryoları yazmaya koyulmuşlardır. Genel olarak Batı karşıtı ve şoven bir ideolojiden hareket eden bu kesimin yazar-çizer takımı, anti-Amerikancı, anti-Avrupacı söylemleri öne çıkartıyor. Diğer bir yandan da Yahudi düşmanlığı anti-Sabetaycılık adı altında pompalanıyor. ABD ve AB'nin TC'yi bölmek istediği ve hatta ABD'nin Türkiye'yi işgal edeceği senaryolarını içeren kitaplar kitapçıların raflarını süslüyor, gazeteler bu tip yazılarla dolup taşıyor.

Statükocu-devletçi kesim kendi çıkarlarını milliyetçilik zehri biçiminde emekçilere zerk ederek meşrulaştırmaya, toplum katında destek bulmaya çabalamaktadır. Aslında bu açıdan yeni bir şey yok. Lakin burjuvazinin statükocu kanadı bunu yaparken, emperyalizme karşı sözümona 'bağımsız Türkiye' sloganını paravan olarak kullanıyor. Bu kesim anti-Amerikancılığı anti-emperyalizm olarak sunma gayretindedir. Emekçi kitlelerde biriken anti-Amerikancı duyguyu ise Türk milliyetçiliğini yükseltmek üzere kullanmaktadır. Ve ne acıdır ki bu burjuva kesimler ile Türk solunun büyük bir bölümü aynı noktada birleşmektedir. Oysa anti-kapitalizmden bağımsız bir anti-emperyalizmin olamayacağı çok açıktır.

Türk solunun ezeli zaafı olarak milliyetçilik

Her zaman vurguladığımız üzere, Türk solunun daha baştan milliyetçilik ile malûl olması onun tüm yaklaşımlarına da sirayet etmektedir. Son yaşanan olaylar karşısında alınan tutumlar gösteriyor ki, Türk solunun ezeli zaafı milliyetçilik derinleşerek devam ediyor. Solun milliyetçiliğindeki hareketlenme sadece son günlerin olayı değildir. Türk solu içinde var olan Stalinist milliyetçi damar çoktandır güçlenmekteydi. Yapılan açıklamalar ve alınan tutumlar gerçekten de ibretliktir.

İşçi sınıfının vatani olmadığını, onun uluslararası çıkarlara sahip tek bir sınıf olduğunu komünizmin

kurucuları daha bir buçuk asır önce Komünist Manifesto'da yazmışlardı. II. Enternasyonal oportünizmi Marksizme ve komünist görüşlere ihanet ederek burjuvazinin safına geçtiğinde, Lenin, Troçki, Luxemburg ve yoldaşları işçi sınıfının enternasyonalist kızıl bayrağının yere düşmesine izin vermediler. Ve işçi sınıfı içindeki sol görünümlü burjuva ajanlara karşı amansız bir savaş yürüttüler. Bugün de en tehlikeli olan şey, milliyetçiliğin üzerine sol sosunu dökerek işçi sınıfının gözünü boyamak ve onun bilincini burjuvazinin ideolojik zehriyle doldurmaktır.

TC'nin bayrağını bağımsızlık sembolü olarak kutsayan TKP, onu emperyalizme karşı mücadelenin de simgesi haline getiriyor. TKP'ye göre bugün Kürt halkı da 'Türk yurtseverliğini' kuşanarak TC'nin bayrağını kendisine mücadele sembolü yapmalıdır.

Ulusal bayraklar birer semboldür kuşkusuz. Ancak soyut birer sembol değil, somut bir devletin sembolüdürler. Bayrakları devletten ve devleti de egemen sınıftan kopuk ele alan bir yaklaşımın Marksizm ile bir ilgisi olamaz. Sömürgeciliğe karşı bir mücadeleyle kurulmuş her ulus-devletin bayrağı kuşkusuz o devletin bağımsızlığının bir sembolüdür. Ne var ki, geçmişte bağımsızlık için mücadele eden burjuvazinin belli bir dönem boyunca taşıdığı görelî ilerici politik konumu ve sembolleri ile, bağımsızlığını kazandıktan sonra kapitalistleşme yolunda merhaleler kat etmiş ve gericileşmiş bir burjuvazinin sembollerini birbirine karıştırmak siyasal dolandırıcılık değildir de nedir?

Öylesine bir kafa karışıklığı yaratılmış bulunuyor ki, ileri sürülen perspektifin işçi sınıfının enternasyonalist mücadele ve çıkarlarıyla doğrudan veya dolaylı hiçbir alâkası yok! İşçi sınıfına 'ulusal onur' propagandası yapanlar kimin ulusal onurundan söz ediyorlar? Bilinmelidir ki, milliyetçiliğin işçi sınıfına soldan taşınması ve yaratılan bilinç bulanıklığı bugün ve gelecekte mücadeleye atılacak genç kuşakları daha baştan zehirlemekle kalmayacak, yükselen işçi hareketine de zarar verecektir. Ayrıca da, kitlelerin geri bilinç düzeyine hitap edip yükselen milliyetçi dalganın üzerine binerek kitleleşme gayretinde olanların sonu hezimettir.

'Ulusal onur', 'vatan hainliği', 'yurtseverlik', 'vatanseverlik', 'ulusal bağımsızlık' ve 'ulusal bayrak' gibi kavramlar burjuva ideolojisine aittirler. Burjuvazi kendi çıkarlarının ifadesi olan ideolojik argümanları emekçilerin bilincinde meşrulaştırmakla kalmıyor, bu argümanları bir toplumsal baskı unsuru haline dönüştürerek kitleleri bu çizgiye göre tavır almaya da zorluyor. Milliyetçiliğin üzerine sözümona 'bağımsızlık', 'ulusal onur', 'emekçi yurtseverliği' cîlâsı çekerek emekçi yığınları yutturmaya çalışanlar bilmelidirler ki, işçi sınıfına karşı suç işlemekteler.

Düzenin bindirdiği ideolojik basınca direnemeyenler, burjuva ideolojik çizgiye kaymakta ve siyasî söylemlerini burjuvazinin cephanesinden alarak sözümona savaşa girmekteler. Nitekim Türk solunun genelinin içinde bulunduğu bilinç bulanıklığı tastamam bunu kanıtıyor. Evet, bugün Türk solunun milliyetçiliğe sürüklenen bir bölümü ile burjuvazinin statükocu kesimleri aynı söylemde birleşebiliyorlar. Sadece anti-Amerikancılığın anti-emperyalizm olarak sunulması değildir söz konusu olan; AB karşıtlığı üzerinden 'ulusalcı' kapitalizm savunusu çizgisinde de birleşmekteler. 'Bağımsız Türkiye' sloganı bu kesimleri aynı kulvarda birleştiriyor. 'Anadolu halkının emperyalizm karşıtlığı', 'yurtseverlik' ve 'vatanseverlik' sloganları Türk solu ile statükocu güçlerin ortak paydaları!

Ulus-devletini kurmuş, egemen bir sınıf olarak örgütlenmiş ve bugün emperyalist sistemin bir parçası olmuş Türk burjuvazisini ve Türkiye kapitalizmini sömürge düzeyine indirgeyerek bağımsızlık çığırtkanlığı yapmak Marksist bir tutum olamaz! TC ne sömürgeci ve ne de dünya emperyalist sisteminin dışındadır. Bilinmeli ve kavranmalıdır ki, emperyalizm kapitalist sisteme dışsal bir olgu değil, bizzat onun kendisidir. TC burjuvazisi emperyalist sistem içinde işçi sınıfının sömürsünden daha fazla yararlanmak amacıyla kabına sığmamakta, bölgede emperyal niyetler peşinde koşmaktadır. Bir kez daha hatırlatalım ki, kapitalizmi hedef almadan, yani anti-kapitalist olunmadan anti-emperyalist olunamaz!

Komünistler milliyetçiliğin çeşitli kılıklar altında emekçi kitlelerin bilincine zerk edilmesine karşı uyanık olmalılar. Önümüzdeki dönemde milliyetçiliğin daha bir yükseleceği gerçeğini göz önüne alarak işçi sınıfının enternasyonalist görüşlerini inatla ve kararlılıkla savunmak gerekiyor. İşçi sınıfı burjuva egemenliğinin sembollerini ve kavramlarını değil, kendi kızıl bayrağını ve enternasyonalist sloganlarını yükseltmeli, enternasyonalist bilincine sahip çıkmalıdır. Yalnız ve yalnızca proletarya enternasyonalizmini tavizsiz biçimde savunan komünistler, emperyalist yayımcılığa, burjuva gericiliğine, şovenizme, faşizm tehlikesine karşı tutarlı ve kararlı bir mücadele verebilirler. Bu da kuşkusuz, Marksizm temelinde berrak ideolojik-politik görüşlere ve sağlam bir enternasyonalci komünist örgütlülüğe sahip olmakla mümkündür.

